У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 74125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 7. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го СІЧНЯ 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 13, 1970 No. 7. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 12 січня 1970

В АМЕРИЦІ

ВОРОВНИЧІ ГРУПИ ЧОРНИХ І БІЛИХ плянують в четвер 15-го січня, в день народин провідника д-ра Мартіна Лютера Кінга, протестувати проти „політики репресій і народовбивчої практики у відношенні до чорних та індіян в цій країні". 15-го січня мають відбутися поминальні Богослужби та протестаційні акції в 24-ох містах ЗСА. В Богослужбах згадуватимуть вбитого д-ра Кінга, вбитих членів Чорної Пантери та „інших жертв репресій". Організують ці протести представники Нового Мобілізаційного Комітету Закінчити Війну у В'єтнамі, представники Чорної Пантери та Конференції Південних Християнських Провідників. Представник Чорної Пантери Рей Мессей Гювітт повідомив, що в справі репресій чорних та індіян приготовляється скарга до Об'єднаних Націй.

ДЕПАРТАМЕНТ СКАРБУ КУПИВ ЗОЛОТА від Німеччини за 500 мільйонів дол., що є найбільшим купном золота в повоєнних роках. Починаючи від 1958-го року ЗСА зменшували запаси свого золота аж до весни 1968 року, коли ці запаси зменшилися були з 22.9 більйона до менше як 10 більйонів. Після купна німецького золота запаси американського становлять 11.7 більйона. Західня Німеччина продала золото, бо потребувала американських долярів, резерви яких значно зменшилися після того, як там збільшилася була в жовтні минулого року вартість німецької марки.

СУДДЯ ДЖЕЙМС А. БОЙЛ НЕ ДОЗВОЛИВ свідкові водолазові Джанові Фаррарові на розправі в справі втоплення панни Мері Джо Копечне сказати про те, що вона могла б була жити, коли б її хтось своєчасно був врятував з авта сенатора Едварда Кеннеді, в якому вона впала у воду з сенатором. Сенатор сам врятувався, а щойно пізніше хотів її рятувати, але не міг дістатися до авта через сильний струм води. Суддя дозволив говорити водолазові тільки про те, як він, дев'ять годин після катастрофи, витягнув втоплену панну Копечне з авта, що було у воді. Таке подав до відома працівник суду в Едґартавні, де переслухували свідків в справі катастрофи 18 липня 1969 р. Всі п'ять товаришок панни Копечне, що були з нею на прийнятті 18-го липня, зізнали під присягою, що на прийнятті дуже мало пили алькоголю. Кеннеді зізнав, що випив тільки дві чарки.

У СВІТІ

У БРЮССЕЛІ ВІДБУЛОСЯ наприкінці минулого тижня 2-денне засідання 7-членної Західньо - европейської Унії, на якому 5 міністрів закордонних справ членських держав Европейської Економічної Спільноти погодилися не розглядати справи тіснішої політичної єдности Европи раніше, як тільки вже після приступлення до ЕЕСпільноти також Британії. Заснована в 1955 р. Західньо - европейська Унія охоплює 6 держав ЕЕСпільноти — Францію, Західню Німеччину, Італію, Голляндію, Бельгію і Люксембург та Британію. Франція бойкотує Унію від року і тепер також була неприявною.

ФРАНЦІЯ ПРИЗНАЛА, що продала Лібії 50 джетових бомбовиків „Міраж". Лібія майже не має своїх летунства. Для вишколу пільотів тих літаків треба 2-4 років, а один літак типу „Міраж" потребує 19-12 осіб залоги. Ізраїльські й західні фахівці твердять, що ті літаки напевно дістануться Єгиптові, або будуть вжиті проти Ізраїлю, коли Лібія формально приєднається до арабських держав, що поведуть проти Ізраїлю нову війну.

МОСКОВСЬКІ „ІЗВЄСТІЯ" ШИРОКО РОЗГОЛОСИЛИ згоду Комуністичного Китаю і ЗСА на відновлення розмов у Варшаві на амбасадорському рівні. „Ізвєстія" висловлюють, що ЗСА і Комуністичний Китай „злигуються" проти Совєтського Союзу, — китайська преса говорить те саме про ЗСА і СССР. „Ізвєстія" лаються проти „маоїстів" за їх „очорнювання" СССР.

ПРЕМ'ЄР СССР АЛЕКСЕЙ КОСИГІН ПРИЙНЯВ американського сенатора Юджина МекКарті і мав з ним засекречену розмову. Демократичний сенатор Ю. МекКарті, кол. кандидат на президента ЗСА, відвідав у Москві амбасаду Північного В'єтнаму, переконуючи — без успіху — тамошніх комуністів, щоб вони виявили прізвища полонених американців.

ЕСПАНСЬКА ПРЕСА ВИЯВИЛА тепер, що 26 грудня еспанський міністер закордонних справ Ґреґоріо Льопез Браво, летючи до Манілі на інавгурацію філіппінського президента Маркоса, зупинився у Москві і там мав довшу розмову з головою західньо - европейського відділу в міністерстві закордонних справ СССР. Від часу еспанської громадянської війни не було ніяких контактів між тими двома державами.

МІЖ ПАРИЖЕМ І РИМОМ СХОПЛЕНО в минулу п'ятницю американський пасажирський літак і скеровано його, стерроризувавши пільота, до Бейруту в Ливані. Виновником був 26-річний француз, Кристіян Бельон. Перед приземленням він пошкодив найменшою літака стрілами з кріса. Його арештували, але припускають, що не покарають його суворо, бо він висловлювався ворожо проти Ізраїлю та захоплено про Ливан. 8 членів залоги і 8 пасажирів, як також швидко зремонтований літак вже вернулися до Парижу.

Помер д-р Осип Волощук, кол. старшина УГА

Ню Йорк. — Д-р Осип Волощук, колишній адвокат у Раві Руській в Західній Україні, кол. поручник Української Галицької Армії, який перебув із нею цілу визвольну війну, довголітній службовик Головної Канцелярії Українського Народного Союзу аж до останньої своєї недуги, помер в суботу 10 січня ц.р. в одному з нюйоркських шпиталів на 81-му році життя. Покійний відзначався великою совісністю і солідністю у праці та в особистих відносинах. До останніх тижнів перед своєю смертю ходив струнко, як вояк, і дбав за свій зверхній вигляд. Панахиди відбудуться у вівторок 13-го і в середу 14-го січня у похоронному заведенні Петра Яреми о годині 8-ій веч., а похорон в четвер 15-го січня з називного закладу до православної катедри св. Володимира при 82-ій вул., звідкіля відїде на Українській Православний цвинтар у Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

ДОПОМОГА ПОТЕРПІЛИМ ВІД ЗЕМЛЕТРУСУ УКРАЇНЦЯМ В ЮГОСЛАВІЇ БУЛА ОДНИМ З ГОЛОВНИХ ПРЕДМЕТІВ ЧЕРГОВИХ НАРАД ЕКЗЕКУТИВИ УККА

УККА пожертвував $1,000 та закликає всі наші центральні установи до пожертв для потерпілих; проф. Лев Добрянський, після відвідин на Далекому Сході, пропонує „азіяцію" В'єтнамської війни для її швидкого закінчення.

Ню Йорк. — Справа негайної допомоги п'яти тисячам українців в Югославії, які потерпіли, втративши майже все, що мали під час страхітливого землетрусу в місцевості Баня Лука й околиці з кінцем жовтня минулого року, була одним з головних предметів чергових нарад Екзекутиви Українського Конгресового Комітету Америки, які відбулися тут минулої п'ятниці, 9-го січня, у вечірніх годинах у приміщенні НТШ. Наради відкрив і ними проводив, вітаючи приявних та складаючи новорічні побажання, екзекутивний віце - президент УККА Йосип Лисогір. Після прийняття порядку нарад, секретар Ігнат Білинський відчитав протокол з попередніх нарад, які відбулися 11-го листопада м. р. та були першими після X Конґресу Американських Українців.

Д-р Вол. Галан реферує справу допомоги жертвам землетрусу

Справу і потребу негайної допомоги українцям в Югославії, які потерпіли від землетрусу, зреферував член Екзекутиви УККА, президент Злученого Українського Американського Допомогового Комітету д-р Володимир Галан. У відповідь на проголошені в пресі заклики белградського архиєпископа ВПреос. Гавриїла Букатка та Президії Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців до українських крайових централь, ЗУАДК порозумівся насампред з Екзекутивним Комітетом Українського Народного Союзу, який розробив разом окремий Фондом Нагальної Потреби, та поробив заходи в двох напрямках: 1) Вислав до Югославії директора свого Европейського Представництва п. М. Рудка, щоб той сконтактувався з Владикою Букатком і на місці познайомився з найбільш наглячими потребами потерпілих; 2) Увійшов в контакт з відділом закордонної допомоги в Державному Департаменті у Вашингтоні й опісля з відомою допомоговою кооперативною КАРЕ, в якій він с одним з директорів, щоб довідатись чи і до якої міри можна буде використати американські засоби допомоги потерпілим. В обидвох випадках д-р Галан зустрів повне зрозуміння та повну підтримку. КАРЕ негайно вислало на адресу Владики Букатка для потерпілих 200 нахривал. що тепер, під час зими в розвалених чи провізоричних приміщеннях є дуже на потребу, та заповіла дальшу допомогу, а Державний Департамент зі свого боку заповів повну співпрацю, включно з допомогою в евентуальних заходах відкрити Представництво ЗУАДК в Югославії, інтервеніювати в справі закупу чи одержання деяких матеріялів від Американської Армії в Европі тощо. Всі ці потреби і можливості повинні б з'ясуватись уже в найближчих днях, але американські та міжнародні установи завжди найрадше і найвидатніше допомагають тим, хто сам готовий собі допомогти. Цю готовість допомоги своїм потерпілим братам в Югославії повинні виявити українців в Америці. бо від цього у великій мірі залежатиме та допомога. що їх зможе ЗУАДК виставратись від інших. Інформації д-ра Володимира Галана доповнив ред. А. Драган, який з доручення Екзекутиви УНСоюзу розмовляв телефоном з Владикою Букатком у Белграді.

УККА дає 1,000-доляровий приклад

Над з'ясованими д-ром В. Галаном справами допомоги потерпілим від землетрусу українцям в Баня Луці та інших місцевостях Югославії розгорнулася оживлена дискусія, в якій не було проблемою чи допомагати, а тільки як найшвидше і як найкраще можна допомогти. В результаті, Екзекутива УККА рішила дати власний приклад, виасигнувавши — на пропозицію свого скарбника дир. Петра Пуцила — зі своєї каси $1,000 на допомогу потерпілим в Югославії.

(Закінчення на стор 8-ій)

Еґню потверджує „приявність" ЗСА в тихоокеанському обширі

Джакарта, Індонезія. — Віце-президент Спіро Еґню прибув в минулу суботу 10 січня до Індонезії з Сінгапуру. У Сінгапурі він конферував з прем'єром Лі Куаном Ю. Сінгапур стурбований своєю безпекою, коли в наступному році Британія відкличе з його порту свої воєнні кораблі. Віце-президент Еґню заявив, що ЗСА готові переговорити з Малайзією, Сінгапуром, Австралією і Новою Зеляндією проблеми забезпечення цієї частини азійського Півдня й тихо-океанського обширу спільними зусиллями проти загрози збоку Комуністичного Китаю. Потвердивши, що ЗСА не будуть висилати своїх фронтових військ на оборону заморських країн, Віце-президент заповів, що З'єднані Стейти висилатимуть до доків Сінгапуру свої пошкоджені кораблі й літаки для ремонту. Таким чином ЗСА заманіфестують свою прихильність Малайзії й Сінгапурові та свою „приявність" у тому обширі. В Індонезії Спіро Еґню нараджувався з міністром закордонних справ Адамом Маліком, який проте заявив, що між Індонезією і Америкою нема ніяких контроверсійних справ, які вимагали б особливого обмірковування. Малік був двічі у Вашингтоні й там обидва рази стрічався вже з віце-президентом Спіро Еґню.

Біяфрі загрожує катастрофа -- ЗСА поспішають з допомогою харчами

Лондон. — Британський уряд, який стоїть у постійному контакті з колишньою своєю колонією Нігерією, якій вона признала була в 1960-му році державну самостійність, потверджує, що нігерське військо, перейшовши до довго підготовлюваної офензиви, захопило останні важливі пункти спротиву Біяфри. Нігерці заняли місто Оввері й останню тимчасову столицю Біяфри Орлю і настільки загрозило летовищу в Улі, що припинено весь тамошній летунський рух. Улі було останнім „вікном у світ" Біяфри, колишньої Східньої провінції Нігерії, яка проголосила була свою державну незалежність у протесті проти фізичного винищування нігерцями племени Ібос. Голова Біяфри та лідер її незалежницького руху, колишній губернатор Східньої провінції, ген. Одумеґву Оюкву відлетів з членами своєї родини і свого уряду до Лібревілю в Габоні, щоб дістатися до Парижу і відтіль керувати мировими переговорами з центральним урядом Нігерії. Однак голова Нігерії ген. Якубу Ґовон, покладаючись на воєнну перемогу, застерігся проти „втручування у внутрішні справи Нігерії" будь-якою чужою державою, закликав решітки біяфрійського війська, щоб вони піддалися, та заповів, що біяфрійці не потребують лякатися пімсти і знущань. Але з остраху перед новим фізичним винищуванням — сотні тисяч біяфрійців втікали перед наступаючими нігерськими вояками. Постала нова гостра загроза катастрофи голоду. Президент Ніксон розпорядив, щоб 8 вантажних літаків і 4 гелікоптери були готові в кожній хвилині, як тільки дозволить на це тамошня воєнна ситуація, відлетіти до Біяфри з великим вантажем харчів і одягів. Британський прем'єр Гарольд Вілсон телефонував президентові Р. Ніксонові, що він дістав запевнення з столиці Нігерії Лягосу, що нігерське військо буде поводитися пристойно і що нігерський уряд проголосить загальну амнестію для військовиків Біяфри.

В НЮ ЙОРКУ ПОЧАВСЯ СТРАЙК ГРОБОКОПАТЕЛІВ

Ню Йорк, Н. Й. — 12-го січня вранці почався страйк Спілки Гробокопателів, яка об'єднує 1,700 членів, що працюють на 42 римокатолицьких і жидівських цвинтарях. Цей страйк припинить похоронення коло 250 осіб, які вмирають щоденно в цьому місті. Гробокопателі домагаються тижнево підвишки у висоті 60 доля рів й поліпшення умов праці й довших вакацій. Тепер вони дістають 126.50 дол. за п'ятиденний тиждень праці, що триває 40 годин. Деяке число тяжко працюючих дістають 141.50 дол. тижнево.

Оксана Крипс обрана до провінційного парляменту Британської Колюмбії

Ванкувер, Канада. — Українці Канади вступили в новий, 1970-ий рік не тільки із першим українського роду губернатором провінції, що ним став д-р Воробець у провінції Саскачеван, але й з першою жінкою українського роду, що була обрана до провінційного парляменту. Є нею пані Оксана (Аґнес) Крипс, яку обрано до провінційної законодатної асамблеї Британської Колюмбії з ванкуверської виборчої округи.

Посол Оксана Крипс

Пані Оксана Крипс належить до найбільш активних і енергійних українок Канади. Не зважаючи на свої численні функції в культурному, громадському, виховному і товариському загально-канадійському житті, зокрема у Ванкувері, вона не менш активна в багатьох ділянках українського життя та очолює ванкуверський Відділ Комітету Українців Канади. Вона брала участь у Першому Світовому Конгресі Вільних Українців два роки тому. Разом зі своїм мужем та двома дочками, Юлією і Стефанією є членами Українського Народ. Союзу. Вибори до провінційного парляменту відбулися ще в серпні минулого року, але сесії новообраної асамблеї починаються щойно 22-го січня цього року, отже в сам День Української Незалежности. Свій пост в асамблеї здобула пані Оксана більшістю понад 4,000 голосів на всіх 47,000 управнених до голосування. Не тільки українці Канади, але й Америки та напевно в інших країнах, зокрема на Рідній Землі пишатимуться досягненням і успіхами пані Оксани, бажаючи їй найкращих успіхів і в майбутньому. Адреса посла Оксани Крипс: Mrs. Agnes Kripps, M.L.A., 772 West 52nd Avenue, Vancouver 14, B.C., Canada.

Стемфордський Владика Кир Йосиф про підривну акцію комуністів

Бруклин, Н. Й. — На Просфорі в українській Католицькій Церкви в Бруклині-Північ промовляв Преосвящений Кир Йосиф Шмондюк який вказував на те, що комуністи в цій країні ведуть зручну підривну акцію проти демократичного способу життя, діставшися до телевізійних, радієвих та часописних комунікаційних засобів. Владика Шмондюк навзяв на промови Вп. Мати Марії ЧСВВ, яка говорила про небезпеки для нашої молоді. Преосвящений Владика закликав батьків, щоб якнайменше дозволяли своїм дітям слухати телевізійні авдиції, бо навіть в так званих „дитячих і молодіжних" телевізійних передачах дуже часто є місця, що не надаються для дітей. Просфору відкрив парох церкви св. Духа Всесвітліший о. Николай Вояковський, який привітав Владику Кир Йосифа, Вп. Мати Марію та Вп. Принципалку гай скулу оо. Василіян в Ню Йорку, Сестру Емілію, о. прапата Еміліяна Манастирського, о. дек. Летра Федорика та численних гостей і 350 своїх парохіян, які вщерть виповнили велику шкільну авдиторію. Д-р М. Зарицький поінформував про працю в парафії та в 8-класовій цілоденній парохіяльній школі. Вп. Мати Марія ЧСВВ доповідала про завдання української молоді в цій країні. Вона пригадала, що маючи 82 роки життя, добре знає, як українська молодь працювала для добра Церкви й українського народу на рідних Землях, і так само повинно бути і тут де ми зможемо зберегти український характер нашої Католицької Церкви, коли її організація буде оформлена в Українським Католицьким Патріярхаті. Присутні оваціями вітали промови Владики Шмондюка та Мати Марії. На Просфорі була й мистецька програма, в якій хор церкви св. Духа виконав кілька колядок. Диригував хором п. Лев Рейнарович. Хор парафіяльної школи під проводом учителя М. Заплітного виконав три колядки при фортепіяновому супроводі учит. Богдани Левкадії. Парох церкви св. Духа о. П. Вояковський дякував Владиці, Мати Марії та всім Достойним гостям за участь, та тим, що допомогли влаштувати Просфору. Молитвою, проведеною Владикою Кир Йосифом — закінчено це вдале свято, яке пройшло в дійсно родинній атмосфері.

ГРОМАДА В НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧИТЬ РОКОВИНИ ДЕРЖАВНОСТИ ПІД ЗНАКОМ МОЛОДІ

Ню Йорк. — Велика Українська Громада цієї метрополії, під проводом свого Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій — Відділу УККА, вже відома з того, що дбає про оригінальні програми для відзначення великих національних свят і річниць. Це відноситься також і до цьогорічної програми Свята Самостійности і Соборности Української Держави, що відбудеться тут в залі Фешин Інституту при 225 Вест 24-ій вулиці в неділю, 25-го січня, о год. 4-ій по полудні. Цим разом програма свята буде всецило під знаком молоді, що її, коли мова про мистецтво, ти не найвидатніше репрезентуватиме на цьому святі спроваджений з Торонта славний дівочий хор „Веснівка" під диригентурою Квітки Зорич-Кондратської. Танкове мистецтво нашої молоді зарепрезентує танцювальний ансамбль місцевого Осередку СУМА „Верховинці" під керівництвом О. Гензи. Під знаком молоді буде і святочна промова, яку виголосить молодий наш науковець, щойно найменований на керівника російських і східньо-слов'янських студій в Мангеттен Коледжі, проф. д-р Володимир Стойко. Імпрезу того дня попередять перед полуднем Богослуження в наміренні українського народу в українських церквах.

Дівочий хор „Веснівка" з Торонта

„Українські традиції живуть" — пише американський журнал в Сиракюзах

Сиракюзи, Н. Й. (Н. Н.) — Місцева американська газета „Гералд Амерікен" п'ять перших сторінок, включно із заголовною, свого недільного ілюстрованого додатку „Емпаєр" з 4-го січня віддала описові й ілюстраціям українських різдвяних, йорданських та національних традицій, описуючи активність в місцевій українській католицькій церкві св. Івана Христителя, пароком якої є впреп. о. шамб. Василь Середович, а його сотрудником вcч. о. Роман Бялецький. На першій, заголовній сторінці цього журналу з 4-го січня поміщено велику на цілу сторінку кольорову фотознимку, на якій видно в церкві біля тетраподу о. шамб. Середовича в ризах, в оточенні двох вівтарних хлопців, Петра Кумановського та Ростислава Зачкевича, і голови парафіяльної Ради Івана Кіцана, як приготовляються до святкування Йорданських Свят. На дальших сторінках надруковано репортаж Джіна Рауша про українські різдвяносвяточні, зокрема йорданські традиції, із підкресленням дбайливости священиків, сестер та громадян, щоб ці вікові традиції українського народу, що їх уже від років заперечує і нищить комуно-московський окупант в Україні, зберегти, збагачувати та передати молодшій генерації. „Молоді люди — їхнє виховання, їх майбутнє та їх здоров'я — мають багато уваги в парафії св. Івана Христителя" — сказано в репортажі й опісля наведено ряд доказів для потвердження цього. В парафіяльній школі, директорою якої є відома також в парафіям в Джерзі Сіті і в Чикаго сестра Венігна, навчання української мови є обов'язково, хоча може тільки половина дітей володіє

(Закінчення на стор. 7-ій)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Велика, благородна місія

У кожній нашій громаді є заслужені діячі, які мають загальний респект і пошану. Одні заслужились своєю витривалістю в громадській активності, інші своїми щедрими пожертвами на народні цілі, ще інші своїми професійними, науковими чи господарськими досягненнями, своїм патріотизмом, вихованням дітей тощо. До тих найбільш заслужених громадян ми всі обов'язково повинні зараховувати зокрема усіх тих, що віддано і наполегливо працюють в організуванні нових членів для Українського Народного Союзу.

Тому, що організаційна праця УНСоюзу постійно продовжується, УНСоюз постійно проголошує всілякі організаційні кампанії і тому, що в цій ділянці проявляється чи не найбільша активність, праця цих організаторів вважається за „звичайну", за щось таке, що ми кожного дня виконуємо як нашу самозрозумілу життєву функцію. Тим часом, ця організаційна праця є чи не найбільшою і найшляхетнішою місією, яку людина в своїм житті може виконувати, як для свого ближнього, так і для своєї громади і свого народу. Погляньмо тільки на деякі факти.

Організатор УНСоюзу в одному з більших міст Канади забезпечив на десять тисяч долярів із подвійним забезпеченням на нещасливий випадок відносно молоду людину, що тільки починала „стабілізуватись", мавши дружину і троє дітей. Після кількох місяців, заплативши заледве кількадесят долярів вкладки до УНС, цей молодий чоловік згинув у нещасливому випадку і три дні пізніше дружина одержала з УНСоюзу чек на 20,000 долярів. Решту кожний може собі уявити сам. Організатор УНСоюзу виконав найбільш благородну місію, яку людина може виконати в подібних випадках. З листів, що їх одержує УНСоюз від тисячів і тисячів тих, для яких забезпечення в УНСоюзі стало справжнім рятунком, можна б скласти найбільш зворушливу книгу людського життя.

Це один бік медалі. На другому боці цієї направду золотої медалі місійної праці організаторів УНСоюзу можна б виписати не менш зворушливу історію того, що УНСоюз, завдяки своїм членам, отже завдяки місійній праці своїх організаторів, може виконувати для громади і народу дослівно в усіх ділянках суспільного життя та змагань. Ніде бо більше, як у вільній, демократичній системі не проявляється сила, вартість і всебічна користь організації. Очевидно, що чим більша організація, тим більший її вплив і тим більша її вага та голос і активність у вирішуванні та в розвитку суспільности.

Все це та багато дечого іншого корисного треба мати на увазі і тепер, як УНСоюз проголосив свою конвенційну організаційну кампанію. Це повинні мати на увазі однаково, як ті, що організують, так і ті, кого вони організують. Це бо справді велика, благородна місія!

Великодержавний шовінізм

Від Маркса до Брежнєва — всі діячі комуністичної партії називають ту партію інтернаціональною в розумінні пошанування всіх націй. Однак, коли Ленін бодай формально ще виступав проти великодержавних шовіністів і, одночасно, проти „вузьких націоналістів", то в новіших часах провідники ЦК КП СССР вже майже не згадують про великодержавний шовінізм, зате пишуть і говорять про націоналізм, як „запеклого ворога совєтського народу".

Дедалі, то частіше в совєтській пресі з'являються означення „Росія, російський" там, де на ці означення немає місця. Навіть центральний орган Кремлю „Правда" з 28 грудня 1969 р. у вістці з Одеси про виставу нової п'єси з життя поета О. Пушкіна в Одесі „Тільки 13 місяців" інформувала, що в цій п'єсі „зображено одну із сторінок життя Пушкіна на півдні Росії". Київська „Молодь України" з 26 грудня м. р. повідомляла про історію знахідки „Тмутараканського каменя — прекрасної пам'ятки російської культури". Камінь знайдено біля Озівського моря, на ньому зберігся напис про те, що в 1068 р. київський князь Гліб „міряв море по льсду" від Тмутаракані до Керчі. Ані український князь Гліб, ані Тмутараканське царство не мали відношення до Росії та її культури, бо за них Росії не існувало, ані навіть Московського царства. Великодержавно - шовіністична політика, здійснювана ЦК КПСС в СССР з пляновою послідовністю, призводить до російщення під примусом.

Великодержавні шовіністи, розпаношуючись більше й більше під плащиком комунізму, копають яму, в яку врешті-решт впадуть самі, бо кожна така дія викликає протидію.

Ф. Лукіянович

ОРГАНІЗОВАНЕ ЗЛОЧИНСТВО У НЮ ДЖЕРЗІ

Про організоване злочинство пише преса ЗСА тоді, як котрогось із ґенґстерів знайдуть із простріленою головою або „бетоновими чоботами" на дні моря чи як стартуючи авто, вибух розірве власника на кусні.

Але від грудня ц. р. тема ця не сходить із сторінок щоденної преси, про це пишуть тижневики і місячники. Причиною цього була заява секретаря судівництва Джана Мічела у Бока Рейтон, Флорида, із 10-го грудня м. р., що організоване злочинство опанувало спору частину податкового у р я д у (Інтернел Ревеню Сервіс) стейту Ню Джерзі та що внедовзі злочинців поставлять перед суд.

Ґенеза Мафії

Про організоване злочинство автор цих рядків писав у „Свободі" у чотирьох статтях у травні м. р. у числах 96-99. Коротко реасумуємо:

Мафія зродилась на острові Сицілії у 18-му сторіччю і перенеслась на цілу Італію. Багато італійців поселенців, приїхавши до ЗСА, перещепили Мафію на цей терен так, що у 1850-му році Мафія вже діяла у Чикаґо та Ню Йорку.

Закон проґібіції (1919-33 рр.) був водою на млин Мафії. У ці роки між різними відламками р о з іграється жорстока боротьба взаємного винищення в цілі опанування терену та ділянок прибутків.

В цей період, Маранцано, один із провідників, уложив структуру Мафії, яку опісля перезвано на „Коза Ностра" (КН), що по-італійськи означає Наша (рідна) Справа. Ця структура задержалась до сьогодні. Ось вона:

Капо — є провідником „родини". 9-12 капів творять комісію, що вибирають „капо ді тутті капі". Капо має точно окреслену територію та ділянку приходу (не сміє мішатись у непризначені йому). Він має одного заступника та кілька „поручників", що керують „когортою", в якій є певна кількість „вояків". У ЗСА є 25-30 „родин".

Обраховують, що такий річний бюджет КН виносить 20 більйонів долярів, а приходить він із продажу алькоголю, проституції, ґемблерства, наркотиків, опанування деяких юній, лихварства, монополю та кривих потягнень леґальних підприємств.

Зізнання Валакі

В члени КН приймали тільки випробуваних людей, що зложили кровну обітницю. Зламання її було рівнозначним із смертю, панувала залізна дисципліна.

У 1962-му році у федеральній в'язниці в Атланті, „вояк" Валакі зустрівся із своїм „капом" Віто Дженовезе. Обидва відсиджували кару за наркотики. Внаслідок недовіря, Дженовезе дав „поцілунок смерти" Валакієві, який почувався невинним. Думаючи, що інший в'язень має перевести екзекуцію на ньому, Валакі збив його до смерти. Попавши у депресію, Валакі зголосився до ЕфБіАй та сказав усе, що знав про КН, а також написав спомини, що появились у 1967 р. п. н. „Документи Валакі" на 1.180 сторінок. Валакі відкрив таємниці КН на східньому побережжі.

Слідство у Ню Джерзі

Стейт Ню Джерзі має особливе географічне положення як ніжка ваги, якої один великий таріль це Ню Йорк - Нюарк, а другий, менший, це Філядельфія-Кемден. Ґенґстери і капи, замість жити у Ню Йорку, воліють замешкати у розкішних віллях зеленого Ню Джерзі.

В грудні 1968 р., заступник стейтового прокуратора Ню Джерзі Віллям Бреннан, заявив, що в Ню Джерзі шість конґресменів стоять у близькому відношенні до КН. Можна уявити, яка буря знялась із цього приводу. Від Бреннана вимагали, щоб він назвав їх поіменно, що він врешті зробив. Створено стейтову комісію, що переслухала названих послів. Злодіяння їм не доказано, але деякі із них признались, що знають деяких капів та ґенґстерів КН і підозріння осталось.

У грудні 1968 р. секретар судівництва Мічел відрядив до Ню Джерзі три судові комісії (Федерал Ґренд Джюрі), кожна із них з правними дорадниками та слідчими органами для збирання та опрацювання доказового матеріялу. Незалежно від цього, створено також дві стейтові комісії, що також діяли в цьому напрямі. Ці органи тісно співпрацювали із ЕфБіАй, стейтовою поліцією (місцевій не довіряли із-за підкупства) та окремим відділом поліції міста Ню Йорку, званим Центральним Розвідчим Відділом (ЦРВ).

Керівництво та координацію цих зусиль на стейт Ню Джерзі доручено правникові Ф. Лейсі, що у свою чергу сконтактувався із відповідними органами стейтів Ню Йорку та Східньої Пенсильванії. Таким способм охоплено обширний терен та проведено концентричну акцію на КН. Цим слідчим органам вдалося вмістити мікрофони у приміщеннях ґенґстерів, залучити їхні телефони у звукозаписувачі (накрутили тисячі стіп тасьми) та із кри́вок поробити фільмові та фотографічні знімки.

Увесь цей обширний матеріял посортовано під кутом участи у злочинах та доказів проти окремих осіб. Як відомо, у виборах, що відбулись у листопаді м. р., на губернатора стейту Н. Дж. вибрано республіканця Гю Кейнгіла, що офіційно перебере свої обов'язки 20-го січня ц. р. Щоб не було перебою у праці цих органів, він заздалегідь в и д е леґував двох своїх відпоручників, що опісля і провадитимуть цими справами.

Посадник і компанія

Повного образу у злочинності годі тут подати і федеральні органи дуже обережні у подаванні вісток до преси, щоб не наразитись на уневажнення судових вироків. Після 12 місяців інтенсивної праці, притягнено до судової відповідальности за підкупство, корупцію, ґемблерство, змову, тощо, 55 осіб зі стейту Ню Джерзі та 15 осіб з міста Нюарку. Отже, разом — 70 осіб.

Хто є ці люди?

На самому вершку стоїть сам посадник міста Нюарку, Гю Адонізіо, що, прикрившись 5-ою поправкою Конституції, відмовився відповісти на вісім питань. Від нього вимагали, щоб подався до димісії, але наскільки такого закону немає, він далі виконує функцію посадника.

Рівночасно із посадником, комісія завізвала та допитувала всіх дев'ятьох міських радних. Внаслідок цього, притягнено до судової відповідальности трьох (або 33%) із теперішніх, та двох із бувших радних.

Список завізваних доповнюють три судді. Один, це голова „меджістрейтів" міста Нюарку, Джеймс ДелМарро, що також у своїй обороні сховався за 5-ту поправку Конституції. Другий, це дистриктовий суддя із области Юніон, Ралф ДеВіта, із Трентону, за спробу підкупства прокуратора, а третій, це б. Радний міста Нюарку Антоніо Джуліяно, що його посадник призначив на суддю. Джуліяна зразу суспендували.

Перед судом мають відповісти Антоніо ЛаМортре, голова муніципальної комісії, Филип Ґордон та Шифф, кол. і теперішній дорадник корпорацій, Антоніо ЛаМоре та Бенджамин Крущ, бувший і теперішній голова публічних робіт міста Нюарку.

Коза Ностра і фірми

Із сторони КН знаходимо такі прізвища: Сімоне (ди Пломбер) ДеКавалкаде, капо, голова „родини", власник підприємства водопроводної фірми, в якій поставлено мікрофон; Антоніо (Тоні Бой) Бойардо, капо, якому виплачувано за контракти; Чарлі (Товстий Чарлі) Маджюрі, заступник ДеКавалканте, та його поручники Ралф (Великий Ралф) Масчіола, Алессіо Баррасо, Антоніо ДеПаске, Ніколас Варро, Джозеф Калябро та цілий ряд інших, дрібніших „рибок" Кози Ностри.

Завізвано до суду також три контракторські фірми. Це Валентіне Електрік Ко., — власник Джозеф Біянконе; Крашд Стовн Ко., — співвласник Маріо Ґалло та Кейпен - Ріґо Ко., співвласник Пол Ріґо. Всі вони якимсь дивним чудом одержували всі міські замовлен-

(Закінчення на стор. 7-ій)

ЖИДІВСЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ

Переживши тисячоліття розсіяння по всьому світі й повернувши собі зброєю, відвагою то грошима втрачену батьківщину у формі держави Ізраїлю, жидівський нарід зразково - цупко боронить свої права. Разом із останнім димом гітлерівських катівень зник і образ стероризованого й заляканого жида - мандрівника. На поверхню виплив новий тип — люди вольові, наполегливі, з незалежницьким способом мислення. Доходячи в своїх змаганнях за національне й державне самозбереження до несправедливостей, зокрема щодо виселених з Ізраїлю арабів, уряд жидівської держави рішуче протиставиться тиску будьякої країни світу, якщо той тиск шкодить Ізраїлеві. Спільно з народом, Тель Авів рішуче відкинув комуністичну доктрину, з допомогою якої, як „інтернаціональної", намагались свого часу рятуватись переслідувані в різних країнах жиди, а жидівський народ на півпустельних землях дав приклад, як треба самовіддано працювати для власного добра і для добра власної держави.

СССР одним із перших поспішив визнати Ізраїль, як державу, розраховуючи на те, що визнання потягне за собою „дружні співвідносини" з Ізраїлем, а може й творення в тій країні комуністичного гнізда. Збагнувши, що Ізраїль знає ціну не лише фашизму, а й комунізму, Москва почала вкладати гроші в арабську касу, не заради добра народів арабських країн, а заради інфільтрації на Середній Схід: там СССР мав би загрібати жар чужими руками. Покищо московські заходи не дали очікуваних вислідів — ліквідації Ізраїля, як незалежної держави. Але дія викликає протидію: жидівський народ почав ще більше скупчувати свої сили в самій країні та в світових жидівських поселеннях, де за кілька днів жиди збирають по кілька мільйонів долярів на потреби оборони й розвитку Ізраїлю. Кількаденні демонстрації жидівської молоді в Америці біля будинку місії СССР у Ню Йорку, в аеропорту, у Вашинґтоні можуть послужити зразком, як треба наполегливо добиватись свого.

НОВИЙ АМБАСАДОР ЗСА В ГРЕЦІЇ

До Греції прибув новий американський амбасадор Генрі Дж. Таска, професійний дипломат, після того, як понад року не було там взагалі амбасадора. Тому, що Сенат зволікав із затвердженням його з уваги на неприхильність частини сенаторів супроти правого грецького уряду, амбасадор Таска зажартував після прилету до Атен: „Я вже довго в дорозі, але нарешті таки прибув сюди".

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редагує: Д-р Михайло Даликов

ЖИЛЯКИ СТРАВОХОДА

Одним із нерідких джерел шлункового кривавлення — це трієнувша судина у нижній частині стравохода. Як правило, тріснення відбувається у набряклому жилякові, а коли така вена є більшого розміру, тоді кровотеча, звичайно, буває масивною та іноді приводить до повного скривавлення, якщо нема зразу негайної допомоги.

Ще більшої ваги набирає ця недуга ще й тому, що кривавлення в більшості приходить ненадійно, без ніякого попередження або очевидного захворіння шлунком. Лише в деяких випадках такі люди мають нестравність довший час, їх пече „під грудьми" після важкого харчу, переїдання, а особливо після різних гострих потрав або смажених харчів. Вони тоді мають симптоми подібні до гастриту — запалення слизової оболонки шлунка, — яке минає швидко при додержанні обережнішої дієти. Все ж більшість людей рідко мають попередні симптоми або, очевидно, до них не признаються. Такі випадки — це люди з хронічною недугою печінки, особливо алькогольного характеру.

Хронічне вживання алькоголю, як відомо з усіх медичних дослідів, часто приводить до проґресивної недуги печінки, яку в медичній термінології називаємо цирозою печінки. Полягає ця хвороба в тому, що алькоголь за якийсь час починає нищити клітини печінки, а згодом цілу мережу печінкової тканини, яка заростає твердими рубцями волокнистої тканини. Печінка тоді робиться великою, дуже твердою, а функціональність її падає до 50 або менше відсотків. Кровобіг печінки тісно пов'язаний з системою шлунка і кишок, бо нормально печінка не лише продукує потрібну кількість жовчі до травлення, але й сама переводить ряд процесів засвоєння перетравлених харчів в організм.

Тож коли знищена алькоголем і цирозою печінка стає твердою і мало функціональною, тоді і кровобіг в ній стає кволим, а ряд судин, що доводять кров до печінки, мають надмір крови, яка „не вміщається" у печінку. З цього такі судини набрякають і в деяких місцях повстають типові жиляки. Одним із помітних місць, де такі жиляки швидко постають — це нижня частина стравохода.

Якщо взяти до уваги, що стравохід — це трубоподібний провідник харчів з рота до шлунка, який має доволі тонкі і делікатні стінки, то стає ясним, що жиляки в ньому також делікатної побудови, а зокрема тому, що містяться вони зразу ж під слизовою оболонкою. Всяке надмірне подразнення, запалення слизової оболонки може спонукати такий жиляк до тріснення і тоді починається кровотеча. Іноді навіть без особливого запалення такий жиляк може тріснути від надміру самого набряку.

Симптоми кровотечі жиляків стравохода — дуже драматичні. Людина раптом починає блювати кров'ю, стає кволою із-за втрати крови, часто непритомніє. Іноді, коли кровотеча значна, але не така масивна, щоб зразу переповнити шлунок, така людина має кров'яні поноси. Більшість людей із таким кривавленням тратять літру або дві крови протягом лише кількох годин. Кривавлення таке майже ніколи само не зупиняється, воно вимагає лікарської і шпитальної опіки з різними засобами лікування, тампонади жиляків, переливання крови, іноді операційних заходів. Операції, на жаль, не дають блискучих наслідків. Лікування в таких випадках — це плян на довший час, який вимагає великої співпраці пацієнта в лікуванні печінки, а особливо в харчуванні та повній абстиненції від алькоголю.

Крім жиляків, які повстають на базі цирози печінки, можуть також створюватись набряки вен стравохода при хронічному запаленні шлунка і стравоходу, при шлунковій пропуклині в грудну клітку та інших подібних ситуаціях. У таких випадках людина має симптоми, як це згадано на початку. Більшість людей шукає тоді допомоги і до кривавлення таких жиляків не доходить. Коли ж воно і появляється, то тоді воно не таке масивне, як при цирозі, і не таке грізне. Втрата крови також буває значною, але припинити таке кривавлення — далеко легше, а вилікувати такий стан також не вимагає таких довгих заходів, як при цирозі печінки.

Жиляки стравоходу при алькогольній цирозі печінки — це часто писання собі самому передчасного запрошення на той світ, і це повинні мати на увазі люди, які без міри і хронічно вживають алькоголь.

Жиляки при хронічних запаленнях стравоходу — також грізні, а тому всякі хронічні прояви нестравности, а зокрема такі, що дають помітний біль у верхній частині живота та почуття печіння під грудьми, повинні завести таку людину до лікаря, бо самостійне експериментування з лікуванням може часами дати поважні ускладнення.

НАША ПОШТА

ВП. М. Ф., Гофман, Ілл. — При всякій підозрі, що з передміхуровою залозою не все гаразд, треба перейти обслід досвідченим лікарем, а навіть урологом. Якщо Ваш лікар „не хоче мати нічого спільного з Медикер" і тому

(Закінчення на стор. 8-ій)

Володимир Барагура

ПРОБЛЕМА МОЛОДІ НА ЕМІҐРАЦІЇ

(Доповідь на панелі в Літературно-Мистецькому Клюбі в Ню Йорку)

(2)

Друге: — це ставлення старших до молоді. Даймо голос самим молодим. У редакційній статті „Вісника Українського Студента" ч. за грудень 1964 читаємо на цю тему: „Студенти, це другорядні члени нашого громадянства", „діти", які виростають в університеті, але не дозріли ще до того рівня, щоб їх признати „дорослими", з якими треба „рахуватися". „Не дивуймося (цитую далі), що пересічний укр. студент несвідомий своєї правдивої вартости, як член свого суспільства, бо в о д н о м у моменті за його „правду" старше громадянство скаче собі до горла, а в наступному — усі раптом забувають за його існування".

Забувають скоро, бо не хочуть займатися буденними справами „дітей", хоч в іншому випадку в очах старших це були „люди зі зрілою думкою та динамічними новими напрямками!" Ця нерівність ставлення старших до молоді, ця незацікавленість у щоденній праці молоді, ці вибухи майже гістеричного засуджування помилок молодих людей, а промовчування їх дрібних щоденних позитивних успіхів — ось одна з найважливіших причин розходжень поміж молоддю і старшими. Мало є старших, які зі зрозумінням ставилися б до молоді, проєктували себе в її становище, психологічно перенеслися в вік молоді й дивилися на життєві явища й проблеми очима молоді. Це незвичайно трудно, не зважаючи на те, що всі старші були самі колись молодими й переживали ці самі неспокої, що їх переживають тепер їхні власні діти. Здебільшого ставлення старших до молодих байдуже, або аподиктичне. Старші намагаються, щоб молодь потакувала їм безоглядно на всі їхні погляди, підходи до проблем, потягнення, дії, організаційні форми, тільки тому, що вони старші віком. Вони тягнуть цю молодь за руку, як дітваків, замість наштовхнути її дискретно на правильний шлях, замість розкривати перед нею нові горизонти, зацікавлювати життєвими проблемами, служити своїм знанням, досвідом. Вислови „мовчи, як старші говорять", „будь тихо, що ти там знаєш", „не мудруй", „не переч старшому" на денному порядку, але чи вони багато дають молоді, це великий знак запиту. Батьки вдоволені, коли 20-літня „дитина" вмовкне, але це не значить, що тим самим молода людина дала себе переконати. Вона тільки замкнулася в собі, втратила довір'я до старших та пішла шукати відповіді на іншому шляху.

Інша трудність: не всі батьки одностайно змагають до цієї самої цілі. Я не маю статистичних даних, але можна сказати, що бодай одна четвертина старшого громадянства обмежується до щоденного веґетування, а не веде повновартісного життя. Це від'ємно впливає на молодь.

Ще інша трудність: старші помилково хочуть то й домагаються, щоб молодь думала, відчувала й реаґувала так само, як вони, тоді коли це протиприродно, бо ж психологія молодечого віку зовсім відмінна не тільки від психології віку дитини, але й від психології дозрілої людини. У цьому незнанні й нерозумінні психології молоді лежить основна причина конфлікту двох поколінь. Батьки нарікають: щось сталося з моєю дитиною, перечить мені, не слухає, не вірить мені, як раніше, а була така слухняна й поза татом і мамою нікого не п р и з н а в а л а". Батьки! Нічого не сталося, тільки це перший знак, що ваш син, чи доня перестають бути дитиною і вступають у нову розвоєву фазу — у вік спостерігання й реєстрування всього нового без критичної евалюації життєвих явищ. Дитина вірить найвищому авторитетові — батькам. Вона засипає старших питаннями, „що, як і чому" і кожну відповідь бере за правду без дискусії.

Зате юнацький вік ціхує критицизм, власну думка, якщо не повністю вироблена, то шукання її, власна оцінка явищ і подій, шукання правдивої й самостійної відповіди на життєві питання, критичне ставлення до признаних авторитетів. Цього не треба розуміти будьто молодь анархічна й взагалі не признає а в т о р итетів. Навпаки, вона шукає авторитету, але у власному розумінні, такого авторитету, який імпонував би їй і тому часто авторитети, які признає молодь не покриваються з авторитетами, яких признають старші. Вік дозрілий, це зрівноваження й стабільність, вік молодечий, це рух і шукання, неспокій і бунт. І в тому велика причина розходжень.

Старші живуть минулим і споминами, молодь живе майбутнім, з минулого вибирає тільки ці моменти, які їй імпонують. Теперішнє для молоді, це дошка відбиття, — проєкції в майбутнє.

Батьки переносять „живцем" на новий ґрунт обставини й погляди, якими жили на рідній землі. Молодь, яка народилася й виховалася поза межами землі батьків і з автопсії не знає її, не може думати цими самими категоріями, що старші тим більше, що форми й методи органіованого життя, які були добрі й доцільні на рідних землях, стали часто неактуальними й анахронічними у нових обставинах. Молодь хоче нових, свіжих організаційних форм і модерних засобів їх реалізації. Перед нашою молоддю виринає проблема „двох батьківщин". На цю тему знову цитую слова самого студентства з „Вісника Українського Студента": „Український студент буде завжди свідомий своїх цілей. За нашу вірність ідеалові „праця для добра Америки та визволення України" (як це сказане в конституції СУСТА) не ма страху." Батьки повинні бути дуже тактовні: не критикувати безоглядно все, що в країні нового їх поселення, не підносити тільки найгірших сторінок життя нової батьківщини, бо й тут крім злочину й матеріялізму є повно ідеалізму й шляхетности, героїчних вчинків і інших позитивів, на яких варто вчитися. Ми з легкої руки критикуємо все життя в новій батьківщині і даємо на все свою рецепту, але забуваємо про рецепту для себе самих — бо ось ця нездарна в наших очах країна стала за короткий час наймогутнішою країною світу під всіма аспектами, а ми за тисячу літ своєї історії далі в неволі..."

З проблемою „двох батьківщин" в'яжеться проблема „двох мов." Тут так само конечний компромісовий вихід. Там де треба вживати англійську мову, але й знати мову батьків якнайдосконаліше. Деколи чуємо з боку молоді арґумент, мовляв, можна бути добрим українцем не знаючи рідної мови, бо ось австрійці говорять по-німецьки, швайцарці говорять трьома мовами, а великі патріоти ірляндці говорять по-англійськи й спроби уряду привернути ірляндську мову повністю неуспішні. Відповідаємо: Тут діють інші історичні й культурні фактори, ніж у нас. Вся наша культура творилася від віків у рідній мові, тому, коли хто хоче пізнати наскрізь душу свого народу, а пізнається її тільки через джерельне пізнання духових вартостей, мусить знати рідну мову.

Інша ділянка „подвійности" це форми товариського життя. Старші звикли до інших форм і культивують їх в країнах свого нового поселення та хочуть, щоб молоді ішли їх слідами. Як то кажуть „що край, то обичай". Товариські форми річ умовна й не треба робити з них каменя претккновення! де треба вживати товариських форм власного середовища, де треба — форм нового середовища.

(Далі буде)

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО КОНВЕНЦІЮ В ТРАВНІ ЦЬОГО РОКУ! ВАШ ГОЛОС МАТИМЕ ТИМ БІЛЬШЕ ПЕРЕКОНЛИВУ СИЛУ, ЧИМ БІЛЬШЕ НОВИХ ЧЛЕНІВ ВИ ДО ТОГО ЧАСУ ЗОРГАНІЗУЄТЕ! КОНВЕНЦІЙНА ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ ВЖЕ ПОЧАЛАСЯ!

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

РІК XVII. СІЧЕНЯ, 1970 Ч. 1 (156)

Ярослав Падох

ДОЛЯ БУЛА ЛАСКАВОЮ ДЛЯ НАС

Це останнє число „Трибуни УНСоюзу" підготовлено до друку ще за „старого, доброго" року, хоч появляється воно вже у Році Новому. За звичаєм пишемо про цього нового гостя — Новий Рік з великої літери, хоч з кривдою для року старого. Зокрема про минулий 1969 рік слід було б писати — й згадувати — не лише великими буквами, але й з великим признанням і вдоволенням.

Бо хоч у часі писання цих рядків наша завзята ювілейна кампанія за дальший ріст Українського Народного Союзу не була ще вповні закінченою, то все ж відомі були її великі успіхи й останній день, чи два, вже багато не могли змінити в загальному балансі нашої річної і рокової, з уваги на ювілей, праці.

В минулому ювілейному році ми придбали понад 5,000 членів, що ставить його серед найкращих років в історії УНСоюзу. Розмір минулорічного успіху не зменшує, але навпаки підкреслює, здобуток двох великих, найкращих років перед двадцяти роками, а саме 1949 року, коли УНСоюз придбав був 8,154 нових членів та 1950 року, коли забезпечено 6,032 особи. Від того часу оце ми вперше досягли й перейшли кругле, імпонуюче число 5,000 членів. Ця армія нових членів це тим більший осяг, що минулий рік годі порівнювати із згаданими, багатими роками, бо тоді свіжо прибула була до гостинних американських берегів стотисячна маса українців, яка спонтанно горнулася до союзового ґурту. Де нам до тих років і де ці нові прибульці, яких ми радо приймали б до нашої установи. І де ці десятки заслужених, давних секретарів-піонерів, які в УНСоюзі бачили неначе суроґат своєї держави й йому, виключно йому, присвячували весь свій вік. Коли ми все ж таки з таким успіхом закінчили минулий рік, то здійснили це, поборюючи величезні перешкоди, завдяки подвоєним зусиллям та подвоєному завзяттю. І ще тому, що доля була ласкавою для нас і для 75-річного Батька Союзу в його пам'ятному, ювілейному році. Бо ж знаємо, що успіхи громадської праці наперед математично обрахувати не завжди можна. Скільки разів такий самий вложений труд приносить різні висліди. Бо безліч умов і причин складається на успіх кожної, загальної, громадської акції, яких передбачити не можна. Тому треба бути вдячним долі, коли вона не відвернулася до нас й дала нам осягнути й дожити гарних успіхів нашої праці.

І треба бути вдячними усім тим, які, забуваючи за свою вигоду і потрібний відпочинок, а то й часто занедбуючи свої родинні й особисті інтереси, вклали не лише багато часу і труду, але й не менше серця в дальшу розбудову УНСоюзу й до того в його великому ювілейному році. Власне тому, що минулий рік був роком 75-річчя УНСоюзу, наш успіх у ньому є подвійно цінним.

Минулорічна кампанія не була першою ані останньою в довгому й багатому на труди й успіхи житті УНСоюзу. Ось ще не проминула вона й ми ще не мали змоги зробити її остаточні підсумки, а вже звертаємося лицем у майбутнє і закликаємо всіх, яким дорога наша громада і її передова установа, до нової, конвенційної, кампанії. Бо життя людини і громади не знає передишки, не дозволяє на перерви. Воно вимагає безнастанної активности і кожний перестанок це крок назад. А на крокування взад наш УНСоюз собі не може й не хоче дозволити, зокрема після великого ювілею й до того ще на порозі нової Конвенції.

ОБОВ'ЯЗОК НЕ ЗНАЄ ПЕРЕШКОД

Кажуть: обов'язок кличе! Цей обов'язок закликав на Союзівку двох членів Головної Контрольної Комісії УНС: Володимира Гірняка (на фото зліва) з Віндзору і Івана В. Іванчука (на фото справа) в Чикаґо, які попереднього тижня перевели там інвентуру, відбувши нараду з головним касиром УНС дир. Петром Пуцилом (на фото посередині).

Петро Пуцило

СВІЙ ДО СВОГО ПО СВОЄ...

(Промова у Віндзорі з нагоди спалення гіпотеки)

В першій мірі я хочу зложити Вам щирий привіт від Головного Уряду УНСоюзу. Мені приємно бути з Вами з приводу такої важливої події у Вашій громаді, якою є спалення морґеджу! Ви позбулися довгів, УНСоюз позбувся довжника, який точно сплачував рати. Так маємо змогу допомагати й іншим громадам в Канаді.

Вперше я присутній на такій імпрезі. Звичайно, це збори, ювілеї, христини чи весілля союзовців, на яких не раз треба бути і щось доброго сказати. — Треба щось доброго й про Віндзор сказати, але що? В історії американсько-канадійських зносин Віндзор завжди фіґурував, як важливий граничний пункт, через який ішла еміґрація в обидві сторони. Через Віндзор ішов бізнес, робітники до Дітройту, а навіть контрабанда в часі прогібіції. Віндзор це найбільше американське місто в Канаді! Не видно різниці між Дітройтом і Віндзором: такі самі люди, будинки, авта, навіть і гроші. І подібно як Маямі на Фльориді є найбільшим „Ер-портом" Ізраїлю (так кажуть жиди), так Віндзор є найбільшим граничним пунктом Америки, бо через це місто американський народ їде до Канади, до Пайнт Пілій на пікніки, а українці поспішають в гості до наших цибуляних фармерів в тому районі. А як з українським Віндзором? Треба ствердити, що Віндзор є американським вікном до української Канади. Через Віндзор йшла з Америки вся пошта, політики, висланники України. Через Віндзорські двері ввійшов і УНСоюз до Канади. Але не штука „вломитися у відкриті двері", коли з другого боку Вас щиро вітають і приймають! І Віндзор приймав з Америки полк. Є. Коновальця, полков. Сушка, полк. Сеника, Грибівського, Гетьманича Данила! Приймав висланців УНСоюзу: колишнього Головного Радного Дідика й інших головних Урядовців УНСоюзу.

Щоб твердо стала десь армія, вона мусить зробити собі мостовий причілок, там розтаборитися і звідти йти далі! Таким мостовим причілком, як ми в Америці називаємо „біч гедом", був і є для УНСоюзу — Віндзор! Знайшлася Союзова армія на чолі з отаманом Хріном, полковником Дудою, сотником Косіковським, бл. п. хорунжим Зеленим і четарем Володимиром Гірняком. Деякі з них діють і дальше, розбудовуючи причілок УНСоюзу в Канаді. Полк. Дуда довгі роки був тут головним аґентом УНСоюзу. За останні 25 літ УНСоюз зріс у Канаді 25-кратно, доходить вже до 10,000 членів! Власне, завдяки тим союзовим старшинам, яким ми дали титули для більшого відзначення їхньої праці і заслуг для УНСоюзу, ми сьогодні палимо морґеджа на знак побіди, на знак побіди добробуту над довгом.

Український Народний Союз може бути вдячний Вашим Організаціям, бо за вигоду, яку в ті прикрі часи він зробив для Вас, Ви й Ваші організації віддячили Українському Народному Союзові тим, що створили Відділ 341 у 1937 році і так допомогли поширити Союзову ідею на околиці. Тепер маємо тут, замість одного аж 4 відділи: ще один 463 у Віндзорі при Православній Громаді, 504 Відділ у Лімінґтоні та 506 Відділ в Амгеренбурґу, Онтаріо, які начислюють разом біля 500 членів, що разом є забезпечені на півмільйона долярів. Значить, зроблене УНСоюзом добро для Ваших Організацій допомогло зробити добро для широкої громади, яка збагатила себе й свої родини на поважну півмільйонову суму в потребах найприкрішого часу. Хочемо вірити, що всі Ви й надальше будете поширювати не лише Союзову ідею, але й наш добрий клич „Свій до свого, по своє!", а з ним і забезпечуватись на вищі суми в УНСоюзі.

Український Народний Союз тішиться, що зміг допомогти Українському Віндзорові, що поміг збудувати громадську централю міста. Та не можна і не треба спочивати на лаврах. Життя є вічне, вічно хоче діяти і УНСоюз, і вічно хоче давати добрим людям морґеджі. Громада Віндзору, яка мала силу вибрати навіть українця мейором Віндзору, п. Патрика, яка недавно збудувала прекрасну православну церкву, на яку УНСоюз мав честь дати морґедж, яка має свою кредитівку, великий 341-ий відділ УНСоюзу, яка має названих вже перше великих народних робітників, — може ще багато зробити для себе, Канади і України. І цього я Вам, шановні Громадяни-гості, від імені УНСоюзу щиро бажаю! На многая і благая літа!

Рочестерська Округа відзначила 75-ліття УНСоюзу

У Рочестері, Н. И., відбулося дня 14 грудня 1969 р. урочисте відзначення 75-ліття існування й діяльности Українського Народного Союзу. Свято відкрив голова 217 Відділу УНС Константин Шевчук коротким словом про те, що без допомоги УНС українська громада в Рочестері не була б такою міцною й організованою. Нині в Рочестері, крім Відділів УНСоюзу, є УРС і „Провидіння, є 5 Народних Домів, 2 українські католицькі та 2 українські православні церкви, працюють молодечі організації і т. д. Потім виступив Жіночий Хор 46-го Відділу СУА, під керівництвом п-і Ірини Костинюк. Хор відспівав український та американський гимни і декілька народних пісень. Зібрані щиро оплескували виступ хору. Далі святом провадив колишній Головний Радний УНСоюзу Василь Гузар. Перед вечерею о. монс. Микола Бабяк із укр. католицької церкви св. Йосафата провів молитву і побажав УНСоюзові нових успіхів у новому наступному 25-літті. По смачній вечері, приготованій Українсько-Американським Клюбом, головну промову виголосив Президент УНСоюзу Йосип Лисогір. Промовець привітав отців та всіх зібраних від імени Екзекутиви УНС, розповів історію створення УНСоюзу та навів багато фактів великої праці УНСоюзу для добра народу й української справи: видання англомовної Енциклопедії Українознавства, кампанію за встановлення пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні, співпрацю з УККА в тому напрямі, щоб Конґрес і Сенат проголошували відзначування 22 січня та ін. „Українці мають вже в цій країні добрий рекорд, і я бажав би, — сказав Йосип Лисогір, — щоб і надалі ми такий рекорд зберегли та спільно працювали для відновлення вільної Української Держави". Про працю УНСоюзу в Рочестерській Окрузі докладно звітував секретар Окружного Комітету Володимир Гавриляк. Він розповів, що найбільше членів у 1969 р. приєднали Відділи 367, 316, 217, 437 і 289, а інші трохи менше. Покликаний головою В. Гузаром до слова отець Михайло Куданович із укр. православної церкви св. Марії назвав у своїй промові УНСоюз не відчимом, а справжнім Батьком, за велику працю УНСоюзу для громади. Після того відбулось представлення працівників Відділів УНСоюзу, які на місцях двигають не легку справу розбудови нашої братської організації. В кінці присутні відспівали многоліття Президентові УНСоюзу Йосипові Лисогорові, а о. М. Куданович закінчив свято молитвою. На святі було понад 200 осіб.

Константин Шевчук

ПРОГОЛОШЕННЯ КОНВЕНЦІЙНОЇ КАМПАНІЇ

ЗА ДАЛЬШИЙ РІСТ УНСОЮЗУ ТА ЗАКЛИК ДО АКТИВНОЇ УЧАСТИ В НІЙ

СОЮЗОВІ ДІЯЧІ!

За нами важливий ЮВІЛЕЙНИЙ РІК, а перед нами ще важливіший РІК КОНВЕНЦІЙНИЙ.

Минулий Ювілейний Рік був новим межовим стовпом в історичному розвитку Українського Народного Союзу і знову та ще вимовніше потвердив давню істину, що ця найстарша і наймогутніша українська установа в Новому Світі таки справді і в кожному відношенні є Українською Заморською Твердинею. Найвищі церковні і державні достойники Америки і Канади були членами Почесного Ювілейного Комітету УНС та висловили найвищі признання і подив до праці і ролі УНСоюзу в житті і розвитку українців в Новому Світі та в їх зусиллях допомогти українському народові на рідній землі в його змаганнях до волі і незалежности.

В тому Ювілейному Році УНСоюз записав нову світлу сторінку своєї всебічної служби народові. Ювілейні святкування в Ню Йорку, Шамокіні, Дауфині та багатьох інших містах Америки і Канади, включно з прем'єрою опери „Анна Ярославна", завершення підготови другого тому монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства, найактивніша участь союзових діячів і членів в нашому релігійно-церковному, громадському, культурному і господарському розвитку нашої спільноти під ювілейним кличем: „У ПОШАНІ ДО ПІОНЕРІВ — ЛИЦЕМ ДО МОЛОДІ!" створили нові передумови до ще більшого і ще світлішого розвитку нашої великої установи.

Могутнім поштовхом до дальшого розвитку всієї нашої Громади була в ювілейному році, як і в минулому, фінансово-господарська служба УНСоюзу. Виплата дивіденди членам у тому році дійшла до трьох четвертих мільйона долярів; мільйони долярів виплачено членам за дозрілі грамоти і спадкоємцям померлих; уділено на великі суми гіпотечних позичок членам та громадам на будову церков, шкіл, народних домів; видано грубі десятки тисяч долярів пожертв на численні церковні, народні, виховні та харитативні цілі!

Тепер ми вступили в новий, Конвенційний Рік. Наша 27-ма Конвенція віддалена від нас на неповних п'ять місяців. Тому немає часу ані радуватися нашими великими успіхами в ювілейному році, ані відпочивати по ньому. Добро нашої установи кличе нас до *нової* праці і до *нового* змагання і то негайно.

Тому на початку нового, конвенційного року, *проголошуємо* нову, конвенційну кампанію, спрямовану на дальший, безперервний розвиток і ріст Українського Народного Союзу і *закликаємо* усіх Вас до найбільш активної участи в ній.

Метою цієї кампанії ставимо придбання 2,500 нових членів до часу Конвенції, яка розпічнеться 18-го травня цього 1970 року, з метою доповнити загальне число членів УНСоюзу до 90,000. Нехай ані один зі союзових відділових і головних урядовців, а зокрема секретарів та організаторів, не стоїть осторонь цієї важливої кампанії. Нехай кожний з нас віддасть весь свій запал, все своє знання та всю свою енергію для піднесення на щабель вище нашої установи.

В минулому ювілейному році ми здобули повний успіх. Придбавши кругло 5,500 нових членів ми вписали цей рік поміж найбільш успішні роки в цілій 75-річній історії Українського Народного Союзу.

Зробім ще успішнішим цей новий рік нашої чергової Конвенції. Прибудьмо на Конвенцію із ще кращими успіхами, і ділом та новими успіхами докажім, що перед Українським Народним Союзом є дальші, великі можливості безперервного розвитку і росту. Щоб скористати з них, треба нам УСІМ із ще більшою наполегливістю, завзяттям та енергією продовжувати ту акцію, яку ми з таким успіхом розгорнули в кінцевих місяцях ювілейного 1969-го року!

Зокрема хто бажає бути вибраним делегатом на Конвенцію, нехай *ділом* докаже, що він гідний виконувати цей високий уряд. Кількість приєднаних членів це найкраща кваліфікація на уряд конвенційного делегата, автім цього вимагає також статут УНСоюзу.

В глибокій вірі в невичерпану енергію та посвяту своїм суспільним завданням нашого громадянства в цілому та в неменшій певности у беззастережне віддання нашого союзового загалу Українському Народному Союзові, проголошуємо цей заклик у твердому переконанні, що за ним прийдуть нові великі діла й нові великі успіхи.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС

Дано в Головній Канцелярії УНСоюзу
в місті Джерзі Ситі під Новий Рік 1970.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній трирічній організаційній кампанії Українського Народного Союзу з метою збільшити кількість його членства до 100,000 у 1969-му році, в якому припадає 75-ліття УНС, окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої укра- для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї ваги української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Роман і Володимир Яремчуки, члени 361-го Відділу УНСоюзу, Т-ва „Дністер" в Ню Йорку. Їхні родичі є вже теж членами УНСоюзу, а батько Іван сповнює уряд члена Контрольної Комісії 361-го Відділу.

Оленка Шумилович, учениця 10-ої кляси Академії св. Юра, Василь Шумилович, учень 4-ої кляси школи св. Юра, Данило Слободян, управитель „Союзівки" — приятель молоді, та Віра Шумилович, учениця 8-ої кляси школи св. Юра. Це діти Ірени Шумилович-Шуварської та Тараса Шумиловича, рекордового секретаря 457-го Відділу — Т-ва „Культура" в Ню Йорку. Всі вони члени УНСоюзу і діти ідуть слідами батьків: Оленка за прикладом матері складає вже свої власні поезії, а Василь і Віра ще офіційно не пробували своїх сил ані в поезії, ані в малярстві. Фото зроблене в часі побуту молоденьких членів УНСоюзу на гостинній „Союзівці".

Христина А. Гуска і Катерина Гуска, доні Володимира і Стефанії Гуска, наймолодші членки 150-го Відділу УНСоюзу в Піттсфілді, Масс. Батько Христі і Катерини був впродовж 15 років секретарем Відділу а тепер вже 10 років сповняє уряд предсідника Відділу. Він уроджений Америки, інженер по професії, який зберігає в своїй родині любов до свого. Коли Бог обдарував його двома донечками, Володимир Гуска вписав їх до своєї організації — УНСоюзу і виховує їх так, щоб вони засвоїли собі любов і прив'язання до всього українського.

(Закінчення на стор. 5-ій)

НАРАДИ СОЮЗОВИХ ВІДДІЛІВ У ВІНДЗОРІ, ОНТ.

Акт спалення гіпотеки дому УНО у Віндзорі. На фото (зліва): гол. касир УНС дир. Петро Пуцило, за ним А. Гринюк, пані К. Яворська — голова ОУК, Петро Мудрий — голова УНО у Віндзорі та панна Шишак — голова МУН'у у Віндзорі.

У суботу 29 листопада 1969 р. відбулись у Віндзорі сходини й наради п'ятьох канадійських Союзових Відділів: 506, 504, 463, 464, 341, що належать до Округи з осідком у Дітройті. Відкрив їх та привітав усіх голова 341 Відділу п. П. Мудрий. Крім 16 відділових урядників, були присутніми на нарадах головний касир п. П. Пуцило, головні контролери І. Ващук і В. Гірняк та обл. організатор Є. Репета й окр. орг. В. Дідик.

Першим промовляв гол. касир п. П. Пуцило, а його доповнювали й подавали свої думки головні контролери та організатори. Основні думки з промови головного касира:

„75-річчя УНСоюзу закінчуємо в цьому році гаслом: В пошані до піонерів і лицем до молодіжи". Згадуючи теплими й добрими словами наших піонерів, слід нам пригадати й про деякі недоліки, які стали на перешкоді в тому, що не всі їхні діти ставали після батьків продовжувачами ними започаткованого доброго діла. Одною з причин була та, що їхні батьки, може й з оправданих причин, держали своїх дітей на дуже низьких сумах забезпечення. І, мабуть тому, коли вони вже доросли, не вважали цього забезпечення вистачаючим, згрошевлювали ці свої маловартісні грамоти й забезпечувались по чужих комеріцйних компаніях, навіть не питаючись своїх батьків, чи могли б вони це саме зробити в УНСоюзі. Нині шукати нам виновників немає потреби, бо користі з того для нас не буде. Як інституція обезпеченева, УНСоюз хоче й мусить жити, а щоб жити, то треба відмолоджувати всі наші Відділи. Треба відмолоджувати й адміністрацію головної канцелярії. Треба відновлювати й модернізувати братську працю по всіх наших Відділах, починаючи від великих, кінчаючи на малих, бо психіка думання сьогоднішніх людей зовсім не подібна до минулих, навіть і тих, які ще живуть та діють по своїх силах для УНСоюзу. Саме тому й треба нам приноровлювати нашу працю до часу й теперішніх потреб сучасних людей, на потребах яких і будемо базувати нашу обезпеченеву діяльність. Щоб члени Екзекутиви могли задовільно виконати ту працю, вони мусять мати допомогу з усіх наших Відділів. Іншими словами: все треба починати на місцях за вказівками Екзекутиви, бо лише такими спільними зусиллями будемо спроможні виконати наші завдання згідно з теперішніми вимогами часу й конечних потреб нашого бизнесу. І до такої праці я вас закликаю та прошу виготовляти всі ваші пляни після тих вимог і наших порад. Прошу й закликаю всіх вас у цьому кінцевому місяці грудні надолужити ваш утрачений час і здобути таке число членів, яке ваші Відділи повинні нормально здобути. І ви це напевно зробите, якщо всі разом пічнете пляново ту працю"...

Покликаний до слова обл. ор. п. Є. Репета подякував за цінні думки гол. Касирові які треба буде поступово вводити в життя, ствердив конечну потребу відмолодження відділових на місцях та додав від себе, що ця праця не буде легкою, бо теперішня ґенерація дивиться на всяку працю через призму висоти матеріяльної винагороди. Закінчив виступ закликом до праці над приєднуванням членів та просив усіх покликати і його для допомоги в такій праці.

Гол. контролер В. Гірняк поділився думками з урядниками про свою орг. поїздку та подав причини, чому наші секретарі не заходять до нашої інтелігенції й не питають її про забезпечення в УНСоюзі. Ствердив також потребу відмолодження Відділів, але при тому й додав, що в тій праці треба буде нам усе робити від початків, бо досі не зробили ми жадної підготови для тієї дуже зажливої акції, яка є потрібною, але й дуже делікатною. Саме тому й треба робити її на місцях, а ніколи за наказом згори. Бо звільнити когось від праці ніколи не буде для нас проблемою, але зате було, є і буде для нас проблемою підшукати добру й відповідну людину для неї. Просив узятись за працю спільними силами та виконати її в місяці грудні в користь 4 відділів. Запевнив усіх, що кожного дня від буде готовим допомогти їм усім це виконати в практичній праці.

В дискусії брали участь пп.: М. Німчук, Е. Барна, Д. Кошельовской, В. Дідик, В. Папіж, І. Хрін та П. Дуда. Ніхто з дискутантів не опонував висловленим думкам, навпаки — усі вони годилися з ними, при тому додавали й свої, які відносяться до місцевих обставин і таких, що треба буде в теперішніх часах уживати всюди, щоб можна було постійно розбудовувати наш УНСоюз. Деякі з них: для всіх — однакова винагорода за відповідну працю; відповідне трактування всіх Відділів — менших і більших; звідування відповідними людьми всіх Союзових Відділів; визнання статутом Відділових Округ та визначення їм їхньої діяльности, включно з матеріяльним засобами для праці; права й привілеї всіх організаторів та їх відповідна винагорода; підготована відповідна пропаґанда, пристосована до місцевих обставин, про діяльність УНСоюзу; радіомовлення та відповідні пляни, виготовлені Округами з головною Екзекутивою вже він першого дня в році; допомога в будові Народних Домів там, де зайдуть такі потреби; набуття ще бодай однієї Союзівки для користування тими Відділами і членами та кандидатами у члени, які віддалені від теперішньої Союзівки; низько - відсоткові позички для здібних членів-студентів, які не мають матеріяльної змоги кінчати вищі студії, одначе, під умовою, що хтось із родини повинен відповідно ґарантувати, що після закінчення студій, як розпочнуть працювати, вони будуть їх сплачувати, щоб можна було іншим помагати.

Дискусії закінчились смачною перекускою. Учасники разійшлись домів із тими думками, що в цьому місяці вже від перших його днів пічнуть вони свою працю так, що запевнять успіхи Відділам у їх розбудові новими членами. І так повинно статись, бо лише тим виправдаємо приїзд на ці сходини й наради головного касира, а також і витрачений час усіх нас на ці наради.

У неділю вечором відбулась імпреза в домі УНО з нагоди „спалення морґеджу", який при допомозі членів передчасно сплатила організація Батькові - Союзові й подякувала, що в прикрі часи він допоміг їй тоді, коли такої допомоги ніхто інший не був готовий дати. Безперечно, що до участи в тій імпрезі та церемонії був запрошений і головний касир УНСоюзу п. П. Пуцило, який і виголосив відповідну промову, за яку чисельно зібрана громада нагородила його рясними оплесками на знак подяки не лише за добру промову, але й за добро, що його вчинив у потребі давніше УНСоюз.

Гол. контролер І. Ващук доповнив думки своїх попередників та висловив свої про те, як треба підходити в нашій праці до української молоді, а також, що і ми повинні зробити для неї, якщо хочемо зберегти її при собі. Згадав як голова Округи й про те, що 4 Відділи в останньому місяці повинні пожвавити свою працю та доповнити свої квоти, бо лише при такій праці Округа зможе виконати своє завдання супроти УНСоюзу.

В часі тієї імпрези сиділи за почесним столом і мали слово також і головні контролери пп. В. Гірняк та І. Ващук, а з ними й колишній гол. радний п. В. Дідик та обл. орг. п. Є. Репета. Від УСГромади та добродіїв - позичковців говорив і дякував п. А. Гренюк, а від жін. організації ОУК говорила й вітала всіх пані К. Яворська. Від громади з Амгерстбурґу вітав усіх урядник 506 Відділу п. О. Тяжкий. Склалось так, що почалась та імпреза розмовами про піонерську працю й будову Дому УНО й спалення морґеджу на ньому, а розвинулась і закінчилась, що доброго колись робив, що робить тепер та що думає робити для свого членства й народу українського в майбутньому УНСоюз.

Який настрій був у часі тієї імпрези після тих промов, може послужити знаменитий факт, що майже всі тимчасові члени - позичковці, що дали свої гроші на сплату довгу для УНСоюзу, подарували організації УНО добровільно того вечора суму 3,500.00 дол. Той благородний вчинок показав їхню зрілість у потребах жертви й праці для народу, зістане вказуючим добрим прикладом для чисельної молоді, що була присутньою на тій імпрезі, як і ким та за чиї гроші відбувається спільне громадське добро й життя! Програмою провадив голова філії п. П. Мудрий.

Володимир Гірняк

Товариство „Запорожська Січ", 283 Відділ УНС в Оборні, Н. Й.

У суботу дня 22-го листопада 1969 року Товариство „Запорожська Січ" в Оборні, Н. Й., відзначило врочисто 60-літній Ювілей свого існування та 75-ліття УНСоюзу великим та добре підготованим бенкетом. На бенкет було запрошено представників всіх місцевих українських організацій та Головної Управи УНС, який репрезентували п. дир. Петро Пуцило — головний касир УНС, та п. Запаранюк — головний радний Ютицько-Сиракюзької Округи. Управу міста Оборн репрезентував Павло Леттимор, мейор міста Оборну, який прибув на бенкет зі своєю дружиною, та міські радники п. Франціс Беннет і п. М. Фус.

Понад 250 осіб взяло участь в святковому бенкеті. Конґресмен 36-го Дистрикту п. Сем Стреттон, який не зміг прибути, вислав свого відпоручника п. Дмитра Деревецького та привітальну телеграму.

Голова Товариства п. Михайло Фіґо відкрив бенкет, вітаючи гостей, та попросив всіх присутніх встати і однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять тих Піонерів, які в тяжких обставинах взялися до великого діла та зорганізували УНС, якого віткою є і наше Товариство „Запорожська Січ". Після того п. М. Фіґо передав дальше ведення церемонії тостмайстрові п. Давидові Феррелові, скарбникові нашого відділу, який вміло провадив дальшою програмою в англ. мові.

Пан Феррел представив всіх почесних гостей та представників всіх місцевих українських організацій, викликаючи всіх поіменно. Найбільшою атракцією було представлення п-ва Івана та Антоній Король, як останніх живучих ініціяторів та засновників нашого Відділу, яких присутні привітали оплесками.

Головним промовцем на бенкеті був мейор Павло Леттимор, який, крім привіту, згадав і про важкі часи, в яких доводилось нашим Піонерам творити свої власні допомогові організації, бо інших не було. Згадав він і про красу наших народних традицій та нашої культури, яку ворожа Москва нищить вже понад 300 років виселюванням на Сибір, масовим організованим голодом та винищуванням української інтеліґенції. Пан Леттимор висловив надію, що недалеко той час, коли український нарід стане дійсним господарем на своїй вільній землі.

Дир. Петро Пуцило, головний касир УНС, говорив по-англійськи, подав хроніку праці нашого 283-го Відділу на протязі 60 літ та дав признання за добре ведену працю. Рівно ж згадав, що за останніх 15 літ наш Відділ, помимо різних труднощів, зумів придбати гарний будинок та закупив місце на паркування авт. Відносно організування членства, наш 283 Відділ вже 9 літ знаходиться на списку Будівничих Українського Народного Союзу, за що дав признання всім Членам Управи. У своїй промові дир. П. Пуцило м. ін. сказав, звертаючись до двох засновників Т-ва „Запорожська Січ", панства Король: „В імені членів Екзекутиви Головного Уряду УНСоюзу та всього його майже стотисячного членства, передаю Вам цю Медаль Отця Грушки за Ваші довголітні труди в розбудові УНСоюзу, того Союзу, який від початків свого уродження по цей день навчає нас любити свій народ, цінити його культурні здобутки й традиції, помагати самим собі в прикрих часах та спільними силами допомагати нашому народові боротись і здобувати вільну Державу — Україну! Ви, Панство Король, все це робили й за ту Вашу довголітню працю ми вручаємо Вам сце високе відзначення — Медалю Отця Грушки. Нехай Господь благословить Вас та кріпить добрим здоров'ям! Запевняю Вас, що всі Ваші добрі діла, зроблені на користь УНСоюзу й народу нашого — ми будемо продовжувати!"

Пан Володимир Запаранюк, Головний Радний УНС, привітав нас із нашим 60-літнім Ювілеєм та склав побажання від Головної Управи УНС і від всіх Відділів Ютицько - Сиракюзької Округи. Просив Управу присвятити більше часу для допомоги в організуванні членів.

Секретар Відділу п. Павло Пироганич старанно опрацював 60-літню історію Відділу та відчитав її на бенкеті, за що дістав признання від всього членства та представників Головної Управи УНСоюзу.

Октет „Чайка", який складається з Юначок місцевого Осередку СУМА, в супроводі музичного тріо „Піонерів" та під управою п. Петра Длябоги, відспівав 10 пісень, чаруючи добірними голосами присутніх на залі гостей, які наділяли їх спонтанними та довготривалими оплесками.

Милу несподіванку зроблено всім заслуженим Членам нашого Відділу, яких відзначено спеціяльно зробленими медалями та Ювілейними відзнаками, що були вручені представниками Гол. Управи УНС. Так п. Іван Король, останній живучий з основників нашого Відділу, був відзначений золотою медалею, а його дружина, п-і Антонія Король, відзначена бронзовою медалею. Як висловився дир. П. Пуцило при врученні медалі: „Ви, Пані Король, відзначені медалею за довголітню працю для Товариства та УНСоюзу, а найбільше за те, що не сварились зі своїм чоловіком, коли він приходив пізно додому з відділових нарад, може часом і підхмелений"... — цей малий жарт викликав оплески та веселий настрій серед гостей. П. Григорій Онищин, довголітній член УНС та бувший Голова Товариства, був відзначений бронзовою медалею; відзначено срібною медалею бувшого ініціятора та засновника Товариства бл. пам'яті Леся Зобкового, яку вручено його дочці Гелені. Бронзовою медалею був відзначений бувщий довголітній секретар Відділу бл. пам'яті Михайло Курій, яку отримав його син Михайло Курій мол.

Ювілейними відзнаками були відзначені: колишні голова Товариства та заслужені довголітні члени: Голова Товариства п. Михайло Фіґо, заст. голови п. Михайло Хамуляк; бувші голови Товариства п. Мирон Саварин та п. Володимир Березівський; довголітні та заслужені члени: п. Семен Зановяк, п-і Анна Мулик, п-і Анастазія Каганяк та п. Олекса Мільчаковський.

Бенкет закінчено молитвою, яку провів о. Іван Сквілер, парох української парохії в Оборні, та відспіванням „Многая Літа". Потім відбулась забава, яка тривала до пізньої ночі.

Павло Пироганич,

секр. 283-го Відділу УНС

Округа Ровд Айленд відзначила концертом 75-річчя УНСоюзу

У присутності 250 осіб відбулось у Вунсакеті 7-го грудня ц. р., при українській православній парафії, святкове відзначення 75-ліття діяльности Українського Народного Союзу. Концерт-бенкет влаштував Окружний Комітет Відділів УНС стейту Ровд-Айленд. Між гостями були: Гол. Касир УНС Петро Пуцило, Головна Радна п-а Анна Чопик, стейтовий касир Реймонд Гакслей, котрий заступав губернатора, конґресмен українського роду по стороні матері Фернанд Джермен, котрий добре говорить по-українському, мейор міста Вунсакет — українець, тут роджений, з родини Михайла і Ксенії Чагарин, засновників Відділу 206, — їхній син адвокат Д. Чагарин — також бере активну участь у громадському житті. Були й парохи української прав. і кат. церкви о. В. Коваленко і о. П. Шуфлят з дружинами та інші місцеві й позамісцеві гості й представники, котрі складали щирі привіти з нагоди 75-річчя УНСоюзу.

Підготовою й проведенням цього бенкету і концерту з дитячими танками займався бенкетовий комітет в складі: голова Стефан Бардачевський, члени Вол. Киндифорський, Лев Гардінк, Дм. Василик, Дм. Сарахман, І. Данилюк, А. Намака, І. Лаба, М. Попович, Д. Лукиник, В. Сорока, В. Кучеряка. На столі був вінок із жовто-блакитних квітів, з написом „75-літній Ювілей УНС".

Голова Окружного Комітету Дмитро Василик, Відділ 73, відкрив свято і покликав до дальшого проведення С. Бардачевського, секретаря Відділу 241, на господаря бенкету. Чоловічий хор „Бандура" під управою Стефана Тепер добре відспівав американський гимн і гимн УНСоюзу та різні народні пісні. У другій точці мистецької програми виступили молоді танцюристи під управою п-і Тесії Децик. До гарно виконаних танців приграв на акордеоні Алек Худолій.

Після вичерпання мистецької програми о. Віталій Ковалик, парох укр. православної церкви в Вунсакет, відчитав молитву і благословив страви. По обіді тостмайстер представив почесних гостей: о. Павла Шуфлята, пароха укр. католицької церкви, о. Віталія Коваленка з укр. Православної церкви, Головну Радну УНСоюзу п-і Анну Чопик, конґресмена Ф. Джермена, Голову Окружного Комітету Відділів УНС у Ровд-Айленді Дмитра Василика, суддю Д. Чагарина, стейтового касира Френка Ліча, стейтового касира Реймонда Гексела, Головного Касира УНСоюзу п. Петра Пуцила та всіх їхніх дружин.

Головна Радна УНС п-і Анна Чопик виголосила в англійській мові реферат про історію створення УНСоюзу — Ювілята, розповіла про труднощі перших піонерів, котрі заснували цю тепер таку велику братську організацію. Другим бесідником був стейтовий касир Реймонд Гексел. Він висловив висловив велике задоволення з того, що перші наші піонери створили таку організацію для своїх членів і їх родин. Він дуже задоволений, що в стейті існує така організація, як Український Народний Союз, і побажав Союзові - Ювілятові і його членству найкращих успіхів у праці. Третім виступав конґресмен Фернанд Джермен, перший українець, вибраний до конґресу. Він привітав гостей і накреслив важливі проблеми, якими він інтересується для добра держави та населення свого стейту. Присутні дуже радо слухали його реферат, виголошений частково українською, а частково англійською мовами, тому що в залі були присутні гості різних народностей. В кінці промовець сказав, що завжди готовий допомагати українцям у важливих справах.

Головний реферат на бенкеті виголосив Головний Касир УНСоюзу п. Петро Пуцило. Він привітав гостей і членів УНСоюзу, передавши всім щирий привіт від Головного Уряду. Головний Касир розповів про важкі початки організування УНСоюзу та про реформи, які УНСоюз і його членство переживали. Далі звернувся до молоді, щоб організувалась в українських організаціях та цінила працю своїх батьків, і представив гостям, який мільйоновий масток має УНСоюз, яке велике число членства. Головний Касир п. Петро Пуцило закликав далі наполегливо працювати для добра УНСоюзу і його членства. На закінчення він поґратулював членам Окружного Комітету і Управи, що так гарно влаштували відзначування 75-ліття діяльности Батька - Союзу. Потім промовляли гості: від Товариства Українських Лікарів Америки д-р Ярослав Коропей з Потакету, від Союзу Українок Америки п-і Тасія Децик, від укр. православної парафії о. В. Коваленко, від укр. католицької парохії о. Павло Шуфлят. По тому суддя Д. Чагарин привітав Президію, отців, стейтових, міських та ін. гостей і всіх присутніх. Розказав про свої тяжкі працю - труди, які він поніс, щоб піднести українське ім'я між чужинцями на політичній арені, пригадав присутнім слова свого батька: „Рости сину, на потіху своїм родичам і на славу українському народові". Його промова була дуже зворушлива і присутні щиро аплодували, коли промовець в кінці побажав найбільших успіхів Ювілятові УНСоюзові.

По вичерпанні програми свята Стефан Бардачевський зложив щиру подяку присутнім гостям за участь у бенкеті на честь УНСоюзу в його 75-ліття. На закінчення о. П. Шуфлят проказав молитву, а відтак присутні відспівали український національний гимн „Ще не вмерла Україна".

КЛЮБ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ, ЯКІ ПО КІНЕЦЬ ЛИСТОПАДА 1969 Р. ПРИЄДНАЛИ 25 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

1	В. Дідюк (440)	240
2	Е. Репета (292)	141
3	С. Гавриш (83)	96
4	Б. Зорич (432)	94
5	В. Гірняк (341)	64
6	М. Турко (63)	55
7	М. Семків (379)	54
8	Т. Шпікула (221)	50
8	Е. Гомотюк (277)	50
8	Р. Чучкевич (346)	50
11	В. Квас (88)	47
11	П. Федик (292)	47
13	М. Отрок (14)	36
14	Д. Дидик (170)	35
14	І. Пригода (361)	35
16	Люба Васько (94)	34
16	П. Дяків (427)	34
16	Є. Омельченко (451)	34
19	Стефанія Букшована (340)	32
20	В. Оріховський 353)	30
20	М. Малинівський (337)	30
22	О. Стецура (287)	29
23	М. Фединишин (155)	28
23	П. Щерба (173)	28
23	В. Гаврилюк (316)	28
23	Т Вутрей (344)	28
23	В. Попович (367)	28
28	І. Пиндус (39)	27
28	П. Головачук (42)	27
28	І. Одежинський (153)	27
28	А. Слюсарчук (174)	27
28	Софія Куца (440)	27
33	М. Хоманьчук (5)	26
33	Т. Ткачук (114)	26
35	К. Сачко (53)	25
35	А. Саноцький (158)	25
35	Г. Кисіль (336)	25
35	Марія Макар (348)	25
35	Я. Щербак (352)	25
35	В. Вишиваний (361)	25
35	В. Шаран (407)	25
35	Т. Тещук (422)	25
43	В. Запаранюк (484)	25

НАЙКРАЩІ ВІДДІЛИ УНСОЮЗУ, ЯКІ ПРИЄДНАЛИ ДО КІНЦЯ ЛИСТОПАДА 1969 Р. 25 АБО БІЛЬШЕ ЧЛЕНІВ

Ч. Відд.:	Місцевість	Придбано членів
361	Ню Йорк, Н. Й.	77
182	Кліфтон, Н. Дж.	70
421	Ріджайна, Альта	61
221	Чикаґо, Ілл.	60
63	Форд Сіті, Па.	55
94	Гамтрамк, Миш.	55
379	Чикаґо, Ілл.	54
292	Дітройт, Миш.	53
277	Гартфорд, Конн.	50
346	Клівленд, Огайо	50
432	Торонто, Онт.	50
146	Дітройт, Миш.	48
88	Керганксон, Н. Й.	47
430	Філядельфія, Па.	44
42	Пассейк, Н. Дж.	41
173	Вилмингтон, Дел.	41
14	Нюарк, Н. Дж.	40
32	Філядельфія, Па.	40
5	Асторія, Н. Й.	39
340	Нюарк, Н. Дж.	39
458	Гамільтон, Онт.	36
170	Джерзі Сити Н. Дж.	35
451	Ґрімсби, Онт.	34
83	Філядельфія, Па.	33
371	Нюарк, Н. Дж.	32
427	Ст. Кетринс, Онт.	32
345	Мінеаполіс. Мінн.	31
440	Торонто, Онт.	31
238	Бостон, Масс.	30
437	Рочестер, Н. Й.	30
20	Гемтремк, Миш.	29
158	Бруклин, Н. Й.	29
287	Джерзі Сити, Н. Дж.	29
353	Ню Бронсвик, Н. Дж.	29
155	Перт Амбой, Н. Дж.	28
316	Рочестер, Н. Й.	28
344	Вавнд Брук, Н. Дж.	28
348	Янґставн, Огайо	28
367	Рочестер, Н. Й.	28
375	Філядельфія, Па.	28
422	Філядельфія, Па.	28
39	Сиракюзи, Н. Й.	27
174	Дітройт, Миш.	27
257	Лос Анджелес, Каліф.	27
387	Вілімантик, Конн.	27
127	Боффало, Н. Й.	26
336	Клівленд, Огайо	26
53	Пітсбург, Па.	25
114	Чикаґо, Ілл.	25
217	Рочестер, Н. Й.	25
352	Честер, Па.	25
407	Торонто, Онт.	25
484	Ютика, Н. Й.	25

ЧЕМПІОНИ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ УНСОЮЗУ В ГРУДНІ 1969 РОКУ.

Ч. П.	Організатор	Число членів	Ч. П.	Організатор	Число членів
1	В. Дідюк (440)	31	17	І. Лаба (177)	11
2	І. Одежинський (153)	28	17	І. Живіцький (182)	11
3	С. Гавриш (83)	24	17	М. Семків (379)	11
4	Р. Крупка (361)	21	17	С. Куропась (423)	11
5	Люба Басько (94)	19	22	Л. Влонарович (34)	10
6	Квітка Стецюк (25)	17	22	Анна Гнатюк (37)	10
6	Т. Шпікула (221)	17	22	А. Іванюк (106)	10
8	Р. Чучкевич (346)	16	22	М. Ткачук (114)	10
9	М. Отрок (14)	14	22	Е. Гомотюк (277)	10
9	І. Флис (267)	14	22	С. Лупацій (339)	10
9	Е. Репета (292)	14	22	В. Попович (367)	10
9	І. Гаврилюк (360)	14	22	С. Ковальчук (368)	10
9	Я. Бурій (402)	14	22	Марія Герус (371)	10
14	А. Ціздин (55)	12	22	І. Скальчук (430)	10
14	П. Мороз (238)	12	22	В. Пінковський (432)	10
14	І. Чопко (271)	12	22	Д. Попадинець (434)	10
17	А. Слюсарчук (174)	11	22	Л. Вовк (444)	10
			35	І. Геврик (445)	10

ЗДОБУТКИ ОКРУГ УНСОЮЗУ ПО МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД 1969 РОКУ

Округа (осідок)	Кількість Відділів	Предиано членів листопаді	Разом у 1969 р.
Філядельфія, Па.	39	100	501
Ню Йорк, Н. Й.	38	61	380
Чикаґо, Ілл.	34	58	312
Торонто, Онт.	24	33	290
Дітройт, Миш.	18	22	289
Клівленд, Огайо	19	37	236
Нюарк, Н. Дж.	22	19	224
Пітсбург, Па.	21	15	187
Перт Амбой, Н. Дж.	12	18	159
Джерзі Сіті, Н. Дж.	11	29	158
Вінніпеґ, Ман.	14	20	151
Ніяґара, Онт.	9	9	148
Монтреаль, Квіб.	9	29	127
Ню Гейвен, Конн.	14	22	126
Рочестер, Н. Й.	8	21	125
Сиракюзи-Ютика, Н. Й.	15	12	116
Пассейк, Н. Дж.	6	10	114
Шамокин, Па.	21	6	90
Янґставн, Огайо	10	18	87
Бостон, Масс.	5	8	78
Трой, Н. Й.	8	4	74
Балтимор, Мд.	9	8	67
Алентавн, Па.	11	9	63
Міннеаполіс, Мінн.	6	8	57
Боффало, Н. Й.	11	6	46
Вилкс-Бери, Па.	9	3	37
Вунсакет, Р. Ай.	7	7	28
Скрентон, Па.	10	8	42
Ст. Люїз, Мо.	7	3	20
Лудлов, Масс.	5	—	7
Необ'єднані Відділи	29	57	112

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ

Список ч. 103

О. Калина	І. Гніздовський	М. Нсвдач
С. Івасюта	Р. Волчук	В. Нсвдач
В. Кухта	Р. Волчук	В. Нсвдач
П. Джуль, Др.	Р. Волчук	В. Нсвдач
Б. Заровський	Г. Волошин	П. Таратута
Ф. Цікало	І. Волошин	М. Богатчук
М. Слюзала	М. Волошин	М. Богатчук
М. Слюзала	І. Кость	С. Гавриш
З. Венке	М. Рикура	Р. Литвинець
Н. Починок		

Сума проголошених чеків	199.15
Раніше проголошено	25,924.26
Разом	26,123.41

Список ч. 104

д-р Я. Ґелета	М. Бартиш	І. Осцяк
А. Слота	Е. Де Майо	Ю. Осцяк
А. Лісевич	В. Де Майо	Е. Дупляк
І. Лошек	Р. Трисньовський	Ю. Лисогір
С. Марчовський	М. Палка	Е. Лисогір
Ю. Комарницький	Д. Палка	О. Амброзяк
В. Данчук	В. Бучацький	М. Гайдам
З. Ярош	В. Бучацький	О. Грановський
В. Рихтшайд	М. Котелевець	Н. Галілова
О. Мачалаба	А. Пліщук	М. Дербуш
М. Глова	І. Макара	О. Дучимінська
О. Саноцький	Д. Гомула	С. Кириленко
П. Гуменюк	Л. Малін	И. Ковалів
С. Данилевич	М. Баран	Ю. Кобрин, інж.
Г. Підгайний	А. Шаран	Е. Лянґе
Н. Підгайний	А. Зарічна	К. Мельник
В. Боднарський	А. Струк	М. Пригар
М. Колодруб	М. Мацих	О. Пригар
С. Колодруб	А. Мазур	С. Тоцький
Г. Пращик	І. Чопко	Д. Хабін
А. Біляк	С. Форналик	О. Яцько
М. Пацура	О. Мацькевич	І. Якимович
О. Цюк	П. Федик	Л. Малгівський
д-р А. Якубович	К. Стельмах	І. Казим
М. Пацура	Н. Баран	І. Козей
М. Пацура	М. Палюк	М. Добош
Е. Пацура	М. Болюх	Т. Тилявський
З. Колодій	М. Болюх	С. Гасяк
С. Колодій	М. Болюх	С. Коваленко
Б. Принада	М. Болюх	О. Марич
Б. Гольда	М. Галонзка	С. Квасюк
І. Бартиш	Н. Осцяк	

Сума проголошених чеків	448.35
Раніше проголошено чеків	26,123.41
Разом	26,571.76

ВЗАЇМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ...

(Закінчення зі стор. 3-ої.)

Роман і Андрій Бойців, нові члени 361-го Відділу УНСоюзу, Т-ва „Дністер в Ню Йорку. Батьки 5-річного Романа і 2-річного Андрія вписали наперед своїх синів до УНСоюзу, а вкоротці самі візьмуть теж грамоти членства і забезпечення в УНСоюзі.

Анна Ліліян і Катерина Линда Заневичі, доні Дмитра Заневича, секретаря 441-го Відділу в Тандер Бей, Онт., та Іванки Заневич, союзових і громадських діячів. Обі доні, як і вся рідня Заневичів, є членами 441-го Відділу Українського Народного Союзу.

Віктор ... Гнатюк, син Василя і Валерії Гнатюків та внук Анни Гнатюк, секретарки 37-го Відділу УНС в Елизабеті Н. Дж., в якому Віктор став членом.

Маленька Ляриса, одна із наймолодших членок 418-го Відділу УНСоюзу в Торонті на руках своєї, молодої ще, бабуні Іванни Мельник. Ляриса є дочкою д-ра Ілярія і Ірми Мельників, також членів 418-го Відділу УНСоюзу.

Кім Ковальчук, донька Степана та Інґер Ковальчуків і внучка довголітнього союзового діяча Степана Ковальчука, членка 368 Відділу УНС в Маямі, Фларида.

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Зеня Люба Тарнавська, донька Івана та Анни Тарнавських, які подбали про виховання та вищу освіту своєї доні. Зеня закінчила середню школу в Стемфорді, Конн., відтак 28-го листопада 1969 року каледж і від 1-го грудня 1969 р. почала працювати вчителькою у Спрінґфілд, Масс. Батько Зені є секретарем 150-го Відділу УНСоюзу в Піттсфілді, Масс. Зеня Л. Тарнавська є членкою УНСоюзу від 1948 року і тепер виконує обов'язки заступника секретаря 150-го Відділу, маючи закінчений секретарський курс УНСоюзу на Союзівці.

Управа Відділу
В. Г.

Джералд Бирн, внук Віри та Євгена Бондаренко, член 245-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж.

У ПОШАНІ ДО ПІОНЕРІВ...

(Доповідь Богдана Зорича з нагоди посвячення Пропам'ятної Таблиці Заснування УНСоюзу в Шамокіні, Па.)

Я приїхав із сусідньої Канади, щоб разом із другими членами Головного Уряду УНСоюзу радісно й зворушливо вітати сьогодні біля кам'яного пам'ятника і вмурованої пропам'ятної таблиці на пошану піонерам - основоположникам Українського Народного Союзу — подію піднесення 75 років тому прапору УНСоюзу в Шамокіні. Радісно кожному, а зокрема нам, канадійцям, підсумовувати здобутки найбільшої у вільному світі української установи, що впродовж понад семи десятків років здійснювала широку програму й концепцію буття - життя українського поселення на американському континенті.

Із першого, малого зерна, що народилося тут у Шамокіні — басейні твердого вугілля, виросла могутня твердиня українців Америки й Канади, виріс Український Народний Союз.

Відзначувати сьогодні Ювілей 75-річчя труду перших піонерів, основників Українського Народного Союзу, — це вже історична подія, що вплетена в ланцюх різних свят і ювілейних відзначень заморських українців — гордо височіє і підіймається величністю своїх досягнень і вартостей над буднями нашої праці, над жорстокістю днів нашої Батьківщини — України.

Ми прибули сьогодні до Шамокіну, в тому з двома автобусами з Торонта приїздить молодіжний дівочий хоровий ансамбль „Веснівка", щоб одні словами, а другі невмирущою українською піснею у місцях народження нашої твердині скласти поклін і вислови вдячности, пошани й признання творцям і основоположникам великого діла, невсипущим, трудовитим і мозолистим рукам і творчим умам наших піонерів, вашим батькам, братам і сестрам. Всім їм належиться від нас велика шана й вдячність, бо ж вони три четверті століття тому назад, відчаливши від берегів рідних земель, заякорили свої краблі життя тут, на вільній американській землі під небозводом прибраної батьківщини і, шукаючи кращої долі, воздвигнули своїм дітям сильні мури, нову кріпость - твердиню, Український Народний Союз, який поєднав усі потреби й шукання еміґрантської і вирощеної тут української спільноти.

Український піонер своєю глибокою інтуїцією, вичуттям зрозумів, що далекий рідний край, Україна, й роля його існування на новій землі вимагають від його увіковічнення його почувань і прагнень у реальних, конкретних ділах, які з його твердих долонь з гордістю на свій рід прийняли б його діти, внуки, його нащадки!

Проходили роки... Вони минали й пропадали в безвістях вічности, а мур твердині кріпшав, виростав угору. Він височів у поросі шамокінського вугілля, серед хмарочосів американських столичних міст, у зелені гудсонських низин і каліфорнійських пальм, у гарячі кам'янистих гранітних стін Арізони, у безмежних просторах західніх прерій та серед сонячної зливи східніх провінцій широкої Канади.

Українська спільнота в Канаді з пієтизмом шанує і згадує редактора „Свободи", отця Нестора Дмитрова, який для перших українських поселенців у Канаді, в місцевості Теребовля, віддаленої на 16 миль від Давфину, в провінції Манітоба, відправив першу святу Літурґію у 1897-ому році, з великою пошаною хилить голови перед розумним задумом першого головного предсідника УНСоюзу, тоді „Руського Народного Союзу", Теодозія Талпаша, який заохотив свого рідного брата разом із усією родиною виміґрувати до Канади, а тим самим уможливив продістатись на канадський терен ідеям і кличам, що їх голосили „Свобода" й Український Народний Союз.

У цій соборній будівлі гуртувались тисячі української спільноти. Вона охопила всі відтинки українського суспільно - культурного і економічного життя. Історичність її завдань з'ясовані на пожовклих сторінках газети і календарів „Свободи".

Великі діла і творчий дух основоположників та будівничих УНСоюзу назавжди збережеться від забуття. І нас, хоч інколи роздріблених через малі причини, все братає ідея праці наших піонерів, наших батьків. Вона унапрямлює одність наших задумів, гальмує наші нестримні пристрасті. І хоч як квапливо впродовж семи десятків років з різних сторін йшли намагання твір наших попередників применшити, принизити, порізнити нас, — ідея діла й праці перемогла, а наші союзові піонери вписали в літописі української еміґрації найсвітліші сторінки.

Вони навчили нас, що значить стояти одностайно, навчили берегти в чужому світі святості національних ідеалів, навчили розуміння своєї ідентичности, навчили творити майбутнє і жити власним повноцінним життям. Вони теж навчили нас бути корисними в новій країні поселення, в новій батьківщині, незламно тривати в процесі культурного росту, сили не тонути в спокійному безділлі, в тюрмі власних інтересів.

Жива духовість української людини не заламалась. І незламність наших союзових піонерів та їх послідовників — це світильник на нашій дорозі. Він нам майорить на закрутах і крутих шляхах життя. Забути її — було б злочином, затратити рідну плоть і кров — було б соромом.

Нехай благословить нас і наших дітей на дальший змаг ідейний труд наших піонерів, бо немає нічого гіднішого, нічого шляхетнішого, як увіковічнювати себе в творенні вартостей і добра для поколінь!

УНСоюз — це твердиня многогранного українського життя, витвір розмаху думки, ідеї, незламности духа, тих, що вклали в нього свою працю, здібності, своє вміння і свою творчу душу.

Іван Хомко, громадський та союзовий діяч

Українська громада в місті Пассейку недавно відзначила одного із своїх відданих діячів, Івана Хомка, за його повну посвяти працю для громади. Це був Ювілейний Бенкет для відсвяткування десятиріччя Української Централі, який відбувся 9-го листопада 1969 року, та на якому Іван Хомко одержав спеціяльне відзначення і признання за свою працю для Української Централі. Голова Ювілейного Комітету Української Централі д-р Мирослав Бих вручив Іванові Хомкові почесну таблицю з подякою і признанням за його віддану десятирічну працю для Української Централі, як її голова.

На терені Пассейку став Іван Хомко до праці зараз таки по приїзді зі скитальщини. Він включився в місцеве громадське життя, а крім того став одним із провідних діячів Організації Оборони Лемківщини. Іван Хомко теж активний в 7-му Відділі Організації Оборони Чотирьох Свобід України, в якому займає пост голови Відділу. Як член Управи 3-го Відділу ООЛ в Пассейку, Іван Хомко був одним із чотирьох членів Ініціятивного Комітету купна будинку Української Централі. З того часу впродовж 10 років в домі Української Централі, яку очолював Іван Хамко, знайшла приміщення українська молодь та всі місцеві українські організації. Цим самим Українська Централя відіграла в житті громади Пассейку важливу ролю, піддержуючи активність численних місцевих організацій та проявляючи сама широку громадську і культурну діяльність.

В останніх місяцях 1969 року Іван Хомко включився теж в організаційну працю УНСоюзу та придбав вже десять нових членів. Як лемківський діяч, він іде слідами лемків, своїх попередників, які колись заснували і розбудували УНСоюз.

Успішний добродійний концерт Квартету „Калина" й „Каравана" в Елізабеті

7-го грудня в залі Українського Народного Дому в Елізабеті, Н. Дж., відбувся старанням Комітету Об'єднаних Організацій „Вечір двох Квартетів", як передріздвяний привіт і дар для хворого маестра Івана Задорожного. Уладили його, як влучно сказав конферансьє вечора, редактор Я. Заремба, два „міні" - хори: жіночий квартет „Калина" під мистецьким керівництвом п. М. Добоша й чоловічий „Каравана".

Хоч надворі негода, то на заповіджену годину заля заповнюється старшим громадянством і молоддю. Місцеві помічають багато гостей з околиці. Мистецький керівник „Каравани", невтомний ентузіяст пісні та головний організатор цього ввечора перепрошує публіку за деяке опізнення, але чекають на одного гостя — маестра Івана Задорожного, який постановив мимо дуже великих фізичних труднощів прибути особисто на цю імпрезу. За хвилю під бурю оплесків зворушена публіка вітає почесного гостя, якого привозять на візочку два його сини й вірна дружина.

Знаменитий конферансьє ред. Я. Заремба вітає теплими, зворушливими словами несподіваного й усіми любленого маестра, і два кватрети починають вечір мистецької насолоди й глибоких переживань.

Люťться на переміну пісні „Каравани" й „Калини", переплітані культурною і дотепною конферансьєркою п. ред. Я. Зареми. Є ще гурти ентузіястів, в яких жевріє вогонь любови рідного, рідної пісні й тою піснею вони ворушать національно приспані душі й збуджують віру в ідею Добра і Краси.

Зворушлива картина: на візочку поміж двома квартетами усміхнений маестро промовляє до приявних. Підчеркує вагу плекання рідної пісні на чужині та конечність створення Фонду Музичної Культури, якого завданням було б збирати й популяризувати скарби нашої музики в країнах нашого поселення. Щиро дякує ініціяторам і виконавцям цього мистецького вечора, які двигнули його з летаргу трирічного животіння й дали йому змогу вперше від часу його тяжкої недуги бути на мистецькій імпрезі й почути живу рідну пісню, якою він все жив і живе. Обдарований квітами від симпатичних пань „Калинянок" та акомпаніяторок, вернувся він на своє місце.

Про життєвий шлях маестра говорив його щирий друг зі студійних часів, голова Комітету цієї імпрези п. Мирон Пінковський.

І знов ефектовно виконані жартівливі пісні „Каравани" при фортепіяновім акомпаніяменті п. Ґені Больц та гітариста п. Б. Кряка, та настроєві пісні „Калини" при акомпаніяменті п. Марти Цибик. — і фінальне „На добра ніч" закінчили цей культурний, мистецький вечір.

По концерті відбулася зустріча маестра з виконавцями, організаторами та запрошеними гістьми на принятті, що його приготовили пані — членкині 45 Відділу Українок ім С. Руссової під проводом голови п. Магмет.

Вечір полишив приємне й незабутнє враження у всіх приявних, підніс на дусі хворого Маестра та дав моральну сатисфакцію виконавцям та організаторам цієї дуже вдалої імпрези.

Е Данилюк, Ню Йорк

УСПІХИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Єлисавета Аквілена Сидор-Чарторийська, дочка д-ра Миколи та Богданни, після закінчення успішно Української Католицької Школи св. Юра в Ню Йорку в 1966 р., вступила до Академії св. Михайла в Ню Йорку і від того часу в кожнім шкільнім році була на листі найздібніших учнів не лише тієї школи, але в цілій Америці. Рікрічно одержувала почесні відзначування, а після іспитів 1968/69 рр., Єлисавета завдяки виїмковим здібностям, одержала признання від Шкільної Ради Америки та була прийнята на листу невеликого числа найздібніших учнів у ЗСА, і попала в книгу "Who Is Who in American Highschools."

19-го грудня 1969 р. Єлисавета Чарторийська одержала стипендію на 4-річні студії в будь-котрому університеті, який собі сама вибере.

Поза школою Єлисавета є активна в Осередку СУМА в Ню Йорку, де виконує обов'язки виховниці. Понадто належить до танцювального гуртка „Верховинці" під проводом п. О. Гензи, і до Дівочого Хору при Осередку СУМА, що діє під проводом дир. Р. Степаняка. Має декляматорські та драматичні здібності, виступала з нагоди різних свят та кількакратно по радіо.

Хоче студіювати психологію та психіятрію. Належить враз із братами та батьками до 485-го Відділу Українського Народного Союзу та бере активну участь в українському житті.

Крім англійської та еспанської мов, володіє дуже добре українською мовою в слові і в письмі. Ми радіємо успіхами української молоді та бажаємо Єлисаветі найкращих успіхів в університетських студіях на благо українського народу та його майбутнього.

О. Ор.

Річні загальні збори 371 Відділу УНС

Дня 12-го грудня 1969 р., в приміщенні Українського Народного Дому в Ірвінґтоні відбулися Річні Загальні Збори 371 Відділу УНСоюзу. Звіти членів Управи, особливо предсідниці п. Стефанії Стеців і фінансового секретаря п. Юліяна Баранюка, виказали, що Відділ в діловому році приєднав 46 нових членів, перевиконавши призначену Головним Урядом квоту в числі 41. Крім приєднування нових членів, Відділ бере також живу участь у громадському житті на терені Нюарку й Ірвінґтону і є членом місцевого Відділу УККА.

По уділенні Управі Відділу абсолюторії з признанням за жертвенну і успішну працю в приєднанні нових членів, вибрано Управу на 1970 рік до якої увійшли: голова — Стефанія Стеців, містоголова — Нестор Васняк, фінанс. секретар — Юліян Баранюк, касир — Марія Герус. Контрольна Комісія: голова — п. майор Іван Тарнавський, члени — Людмила Музика і Клявдія Кіндзельська.

Інженер Євген Сенюра відлетів до В'єтнаму

Інж. Євген Сенюра

Молодий інженер-фізик, випускник коледжу св. Иосифа у Філядельфії Євген Сенюра був покликаний до війська і в жовтні 1969 року відлетів до В'єтнаму, як сержант американської дійової армії. Євген Сенюра народився 1946 року в Німеччині, до Америки прибув з батьками в 1950 році, початкову освіту дістав у Честері, Па., де ходив також до української католицької школи, середню освіту здобув у Велмінґтоні. Під час студій у коледжі у Філядельфії був активним у Т-ві „Зарево". Належить, як і вся родина, до 156 Відділу УНСоюзу в Честері, Па. Секретар 156 Відділу Василь Новак та членство бажають надійному молодому інженерові щасливого повернення з фронтової боротьби.

Наша молодь у В'єтнамі

Роман Остапчук

Молодий Роман Остапчук, син Миколи і Стефанії, закінчив Ст. Мелл Гай-Скул в Чикаґо в 1965 році, відтак 2 роки був студентом Райт Джуніор Коледж ,а останній рік вчився в Трентон Коледж-Чикаґо. В березні 1969 р. був покликаний до Армії і після кількамісячного вишколу виїхав до В'єтнаму, де на фронті брав участь у різних боях. 23-го жовтня 69 р. був ранений в руку. За відвагу супроти ворога був відзначений золотою медалею. Після побуту у військовому шпиталі в Японії, був перевезений до шпиталю (Ґрейт Лейк Навал Госпітал) близько Чикаґо, а останньо виїхав на дальше лікування до Тексасу. Роман разом із батьками є здавна членами 106 Відділу УНСоюзу Братства св. о. Николая в Чикаґо.

НОВИЙ ОСЯГ

(Про Валентину Мушинську)

Валентина Мушинська

Представляємо читачам жінку сорока років, матір дітей Адріяни і Віктора, що майже кінчать гай-скул, яка саме отримала ступінь бакалавра у Вейнському Стейтовому університеті в Дітройті. Це — дружина директора Кред. Кооперативи „Самопоміч" у Дітройті М. Мушинського — пані Валентина.

Валентина з Петрових Мушинська вчилась в українській гімназії в Рівному до 1939 р., поки не „вторгнувся" на Зах. Україну страшний окупант, червона Москва. В новорічну ніч, вона, 15-річна дівчинка, покинула свою Волинь разом зі старшою сестрою Тамарою і товаришкою, щоб перейти на Холмщину.

В Холмі найшла пані Валя дещо більше вільної України, українську гімназію, в якій продовжувала навчання далі і в 1943 р. склала там матуру. В 1945 р. втекла до Баварії перед наступом большевиків. У Бад Кіссінґен одружилась з Михайлом Мушинським й почала університетські студії в Бонні, на філософічному факультеті. Згодом виїхала до Риму, а в 1947 р. до Буенос Айресу в Арґентині, де жили її мама, брат і сестра зріднею. Там життя молодого подружжя тривало 18 років. Пані Валя вела „Рідну Школу", працювала в жіночій організації при Т-ві „Відродження", належала до двох хорів. Там теж народила світ своїх діточок.

В 1965 р. Мушинські переїхали до ЗСА. Наперед до Нюарку, а в 1966 р. до Дітройту, де її чоловік дістав працю в Кредитівці. Там вона продовжувала студії. Подалась до Вейнського Стейтового університету студіювати мови й літератури: еспанську, як головний предмет та німецьку й англійську. Признано їй два роки за студії в Европі, і п. Валентина за других два роки успішно закінчила студії, осягнувши титул бакалавра.

„Колледж оф Едюкейшен" надав їй право навчати в середніх американських школах. Тепер працює вона в університетській бібліотеці.

Пані Мушинська є членкинею Золотого Хреста й учителькою в Школі Українознавства Р. Ш. в Дітройті та належить до 174 Відділу Українського Народного Союзу.

Автор цих рядків разом з дир. М. Мушинським і його дітьми, Адріяною і Віктором, були свідками 16 грудня 1969 року церемоніялу в конвенційній арені „„Кобо-гол" у Дітройті, де 2,884 кандидати діставали свої дипломи.

Пані Валинтина Мушинська була між ґрадуантами. Ми бажаємо їй чергових успіхів, які вона собі намітила, продовжуючи студії.

В. Несторович

ОКРУГИ УНСОЮЗУ!

Подбайте ще перед закінченням 1969 року, щоб:

1. **Всі Ваші Відділи виконали свої повні річні квоти;**
2. **Щоб у Вашій Окрузі не було такого Відділу, який не придбав би нових членів;**
3. **Щоб всі Ваші Відділи збільшилися, не маліли;**
4. **Щоб Ваша Округа здобула одну з трьох почесних плякет за:**
   - **а) Найбільшу кількість нових членів;**
   - **б) За найкраще відсоткове виконання квоти;**
   - **в) За найбільшу кількість організаторів, які здобудуть бодай 10 членів.**

Цей важливий, ювілейний і передконвенційний, рік УНСоюзу вимагає від усіх нас подбати про дальший, видатний зріст та розвиток УНСоюзу!

В ЧИКАҐО ВШАНОВАНО ЗВЕРХНИКА УАПЦ ТА ВИСВЯЧЕНО НОВОГО ЄПИСКОПА ДЛЯ АНГЛІЇ

Чикаго, Ілл. (О. В.) — Недавно згадане в „Свободі" 50-ліття Священства Високопреосвященнішого Владики Архиєпископа **Григорія**, Зверхника Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної) на чужині з осідком у Чикаго, перетворилося в урочисте всецерковне відзначення з нагоди храмового свята Св. Покровського Катедрального Собору 19 жовтня. Вшанувати Достойного Ювілята прибули собрати - єпископи, священики й вірні УАПЦ з різних міст Північної Америки, а духово були присутні на цьому святі духівництво й вірні в Англії, Австралії і Південній Америці, звідки надійшли зворушливі привітання й молитовні побажання здоров'я і довгих літ корисної праці в Христовому винограднику.

В цей день у Катедрі лунали всі співи й молитви не тільки рідною українською мовою, що нею вже півстоліччя відправляються в УАПЦ всі Богослужби. Архипастирі - гості виголошували свої частини Літургії грецькою і старослов'янською та англійською мовами, а в деяких місцях Архиєрейської Літургії хор за традицією співав грецькою мовою „Тон Деспотін", „Іс полла еті, Деспота" та „Киріє елейсон".

При урочистому співі Катедрального Хору в суботу відслужив Преосвященний Владика Спиридон, Єпископ Грецьких парафій у ЗСА, урочисту Всенічну Відправу, яка, на превеликий жаль, в інших юрисдикціях української православної Церкви не відправляється й забувається. Владиці вослужило численне духівництво, протодиякон і хлопчики - прислужники при великій громаді богомольців. У вівтарі Катедри молився під час цієї урочистої Відправи ще один достойний гість — Владика Митрополит Андрій із Словенської Православної Церкви, який має свій осідок у Бронксі, Н. Й.

Два роки тому відбутий у Дітройті, Миш., Третій Еміграційний Собор УАПЦ доручив Керівному Органові Церкви — Малій Церковній Раді — „... для забезпечення повноцінної духовної опіки над вірними в Південній Америці й Англії... підшукати кандидатів на Єпископів до згаданих Крайових Церков". Мала Рада підшукувала достойних кандидатів. Мала Рада обрала, а Священний Собор Єпископів затвердив і визнав Апостольської гідности Єпископа безженного священика о. Івана Гриценка, священика-вікарія св. - Андріївської парафії у Філядельфії, Па., і настоятеля св.-Воздвиженської парафії в Річмонді, Мейн, протягом останнього часу. Запропоновану Малою Радою кандидатуру о. І. Гриценка на Єпископа УАПЦ з радістю підтримали і духівництво, і члени Великої Церковної Ради і зокрема Єпархіяльна Рада УАПЦ у Великобританії.

Після урочистої Всенічної 18 жовтня відбувся чин наречення - номінації в чернецтві о. Архимадрита Іоана на Єпископа Лондонського, вікарія Зверхника УАПЦ (Соборноправної) на Західню Европу. Перед Собором трьох Єпископів на чолі з Владикою Архиєпископом Григорієм та в присутності духівництва й вірних у цей незабутній вечір з уст приведеного протопресвітерами о. проф. Ігорем Губаржевським і о. Григорієм Сіваченком кандидата спокійно і смиренно пролунали слова: „Коли Священний Собор Єпископів визнає мене гідним бути Єпископом, то дякую, приймаю і не перечу, і нічого супроти не кажу".

Рано перед початком Літургії в неділю, 19 жовтня почалася освячена традицією Церкви подія — складання новонареченим кандидатом на Єпископа обітницьісповідання Віри, твердого дотримування всього того, що його, одержавши від Христових Апостолів, прийняли Св. Отці Єдиної, Святої, Соборної і Апостольської Церкви на сімох Вселенських Соборах.

о. Архимандрит відповідав на питання в справах Віри, канонів та традицій і передань чотирьом Архиєреям: Високопреосвященнішому Архиєпископу Григорію, Високопреосвященнішому Архиєпископу Геннадію, Високопреосвященнішому Митрополитові Андрієві та Преосвященному Єпископу Спиридонові, одержуючи від них благословення. Вкінці проголосив Зверхник УАПЦ: „Благодать Св. Духа... наставляє тебе Єпископом Богом береженого міста Лондону і Західньої Европи".

На величній Архиєрейській Літургії відбулася висвята - хіротонія кандидата в Єпископи покладенням Св. Євангелії і рук чотирьох Христових Архиєреїв на голову кандидата.

Схвильовано лунав спів духівництва й хору „Господи, помилуй", а потім тужливо-зворушливе „Киріє елейсон" у прекрасному виконанні Катедрального хору під керівництвом Івана Осійчука. Після одягання в повну архиєрейську одіж Архиєреї братерськими поцілунками вітали новохіротонізованого собрата — Преосвященного Владику Іоана, який перед читанням Апостола зробив свій перший Архипастирський виголос „Мир усім", благословляючи вірних обома руками.

Продовжується піднесено-урочиста Божественна Літургія, що її тепер відправляють п'ять Єпископів, яким співслужать численні священики. Духівництву прислуговували п'ять юнаків як іподиякони.

Під час цієї величної відправи часто пригадувалося покійного бл. п. о. прот. Євгена Процая — довголітнього диригента Катедрального хору. Великими кроками йде вперед як диригент брат Іван Осійчук.

В Літургію, за традицією Відродженої УАПЦ, вплетено й молитву за Україну, а після неї — постійне поминання у всецерковних молитвах замучених на чолі з Великим Митрополитом Василем Липківським архипастирів, пастирів і вірних Відродженої Церкви - Мучениці, продовженням якої є і буде завжди наша невелика кількісно, але сильна духом УАПЦ юрисдикції Владики Архиєпископа Григорія.

Свою проповідь в день згадки свята Покрови — митр. прот. Ол. Биковець присвятив видимому й невидимому злу нинішніх часів і закликав усіх у мурах храмів Божих зберігати свої душі від поширюваного чорною рукою всеруйнуючого зла.

Після процесії навколо храму розпочався братерський обід в залі з численними привітаннями Владиці-Ювілятові з нагоди 50-ліття Священства, всім Архипастирям і зокрема нововисвяченому Владиці Іоаннові, якому стелиться дорога до Англії, де буде його осідок. Ювілятові піднесено багато подарунків, внесено багато пожертв з нагоди висвяти нового Єпископа, виголошено багато привітань.

Нововисвячений Владика Іоан (у світському житті Іван Гриценко) народився у столичному **Києві**, де й проживав аж до виходу на еміграцію. Закінчивши середню освіту, декілька років учителював на селах Київщини, а повернувшись до столиці, став фундатором парафії УАПЦ при св. Софії, був членом Парафіяльної Ради аж до 1927 року, а також членом Всеукраїнської Православної Церковної Ради. Як делегат св.-Софійської парафії на Другому Всеукраїнському Православному Церковному Соборі 1927 року виступав проти вимаганого совєтською владою усунення бл. п. Митрополита В. Липківського, за що був на вимогу ГПУ виключений із Собору із забороною працювати в УАПЦеркві. Не уникнув і арештування за свою церковно - національну діяльність, просидівши зокрема понад півроку в спецкорпусі ГПУ при Лук'янівському допрі в Києві. Випущений влітку 1933 року, працював на різних „непомітних" роботах, щоб не забруднити душі, не боявся навіть роботи звичайного чорнороба. Це один з уцілілих діячів УАПЦ 1921 року.

Під час останньої війни був мобілізований, потрапив у полон, а після закінчення війни і звільнення з полону перебував у британській зоні Німеччини аж до виїзду до Америки в 1956 році. Після посиленої десятилітньої теологічної самоосвіти, склавши пастирські іспити, на рекомендацію кількох визначних священиків УАПЦ був висвячений у 1966 році в сан священика Арх. Григорієм. На останньому Соборі УАПЦ в 1967 році був учасником. Після трилітньої пастирської праці, маючи за собою майже 50-літній досвід церковної діяльности для добра УАПЦ, Владика Іоанн починає з Божою допомогою своє Архипастирське служіння Богові, Церкві й українському народові, в чому йому бажаємо успіхів. На довгі літа, Владико!

Митр. прот. Ол. Биковець

Боффало, Н. Й. у поклоні св. п. Провідникові С. Бандері

12 жовтня по всіх українських церквах були відправлені Служби Божі в намірені українського народу і панахиди за спокій душі сл. п. Степана Бандери — Провідника ОУН. В церкві Пречистої Діви Марії, сумівська і пластова молодь взяла зорганізовану участь зі своїми прапорами. Того ж дня розповсюджено одноднівку про 10-у Річницю трагічної смерти Степана Бандери, що її написав ред. проф. Зенон Саган, а переклад на англійську мову виготовила пані Д. Процик.

О год. 6-ій відбувся Святочний Вечір, і заля українського Дому Дніпро була заповнена кількома сотнями людей.

Програма Святочного Вечора складалась з двох частин: з Апелю сумівської молоді з участю пластової делеґації. Під час Апелю зложено біля портрету Провідника китицю квітів. Слово про Степана Бандеру виголосив ю. сумівець Петро Петришин, вірша Л. Полтави „На смерть С. Бандери" продеклямував ю. сумівець Ігор Середюк, вірша М. Щербака — „15 жовтня 1959 року" — продеклямувала ю. сумівка Зореслава Процик, пісню „Розпрощався стрілець" проспівали юні сумівки Наталка Була і Ліля Вітрик. Програму Апелю переплітувано повстанськими піснями. Прикінці все юнацтво відспівало „Ми ростем, ми надія народу".

Офіційну частину Святочного Вечора відкрив голова ділового комітету д-р Н. Процик. У своєму вступному слові він сказав:

„Ми вдоволені й горді за наших дітей і нашу молодь за їх патріотичні почування, доказувані такими вчинками, як сьогодні. Але наша гордість і задоволення зростатимуть, коли бачитимемо, що наші нові покоління виявлятимуть на ділі щораз більше прив'язання й любови до справи нашого — українського народу та його визволення. Тому кличу до молодих наших друзів з подякою: Гартуйсь!

Нам мило вітати серед нас теж представників Пласту. Він покликав репрезентантів Організацій Українського Визвольного Фронту пані К. Мороз і пана Є. Луковського зложити у стіп портрету сл. п. Степана Бандери від імени всіх ОВУФ-у Боффало й околиці.

Представники УККА — пани Роман Конотопський і Василь Сивенький склали вінок від УККА в Боффало, висловлюючи пошану цілої української Громади в Боффало.

Д-р Н. Процик казав: „Зійшлись ми в десяті роковини брутально-трагічної але й геройської смерти сл. п. Провідника ОУН — Степана Бандери, який знаючи вагу й засяг небезпеки, на яку він кожночасно наражувався, йшов постійно й не вагаючись до великаї мети — Визволення України. Зібрались ми тут, щоб віддати наш поклін і респект нашому герсві вічно-живучий дух якого об'єднує нас усіх у спільній боротьбі, на спільному шляху й до спільної мети".

Попрошений д-ром Процикoм до виголошення святкового слова, д-р Богдан Романенчук звернувся до української молоді, щоб вона більше вивчала й засвоювала собі всі ці геройські прикмети, якими визначався сл. п. Степан Бандера.

Мистецьку частину виконали молоді таланти місцевого Осередку СУМА ім. Лесі Українки і Пласту. „Їх наказ" — М. Босслава продеклямував пластун Олег Борачок, „Тарантеля" — С. Ґелера і „Їхав козак за Дунаай" — Р. Савицького виконала ю. сумівка Зореснала ю. сумівка Зореслава Процик, збірну деклямацію „Любіть Україну". — виконали юні сумівки Люба і Ніна Дранки і Керен Барацька. Дівочий квартет сумівок „Соняшники" проспівав кілька гарних пісень під управою мґр. Христини Були і при акомпаніяменті п. Михайла Телюка.

Портрет сл. п. Степана Бандери і ціле оформлення сцени по-мистецькому виконав мистець Маріян Борачок.

Патріотичною піснею „Не пора" закінчено Святочний Вечір.

В днях 11-го і 15-го жовтня українська щоденна радіопрограма В. Шарвана передавала спеціяльні жалібні програми, присвячені цій трагічній річниці.

Василь Шарван

Японські фірми закуповують в Україні вишивки, сувеніри, кераміку

Київ. — Представники різних японських фірм побували в Києві з нагоди відкриття Виставки „ЕКСПО-70" в м. Осака, що відкриється в березні. Побувавши на фабриці художніх виробів ім. Т. Шевченка, якою керує прислана З. Петрова, керівник фірми „Міцуї" замовив для продажу поза Виставкою багато українських сорочок, блюзок та ін. виробів і, як повідомляла „Радянська Україна" з 4-го січня, прислав з Японії готові коробки з написами „Українське вишивання", щоб так прискорити транспорт товару. Для японської фірми „Чорі" працюють вже 30 підприємств України: фірма замовила біля 50 000 мистецьких виробів з каменю, шкла, дерева, лози, фарфору і т. п. Ці товари будуть продаватись під час тривання „ЕКСПО-70". Як це було в Монтреалі, на більшості з українських виробів стояла печатка „Вироблено в ССР", без зазначення України. Працівники київської фабрики ім. Т. Шевченка виїздили, у зв'язку з японськими замовленнями, на села, де „люди їм показували зразки, виготовлені народними умільцями, в тому речі, яким по 150 й більше років", зокрема вишивки. На виставці в Японії будуть також продавати багато українських дерев'яних фігурок - ляльок, з яких найбільшою популярністю в японських представників фірм користується Лис Микита у вишитій української сорочці та зайченята. Музичних інструментів з України буде на Виставці небагато, та й вони в основному репрезентуватимуть Росію, а не Україну: до Осаки відіслано лише 2 українські бандури і „100 українських шестиструнних балалайок", — балалайка не відноситься до категорії українських музичних народних інструментів.

ІТАЛІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ ОСКАРЖИЛА німецького єпископа Матіяса Дефреґґера з Мюнхену, що той, як командант одної німецької військової одиниці під час другої світової війни, був „мабуть" відповідальним за розстріляння в одному італійському селі 17-ох цивільних мешканців, арештованих німцями як „закладники". Ця справа була вже предметом слідства німецької прокуратури, проте ліберальна західньо - німецька преса зробила з неї сенсацію, домагаючись суспендування єпископа. Західньо - німецька католицька єрархія станула по стороні єпископа, заявивши, що перед його висвяченням докладно перевірено ту історію.

О. КРИЛОШАНИН СТЕФАН ФІҐОЛЬ

(Замість квітів на свіжу могилу)

о. Стефан Фіґоль

19-го листопада в шпиталі Ошави, Онт., помер на атак серця бл. п. о. Стефан Фіґоль, душпастир Української Католицької Церкви св. Юрія в Ошаві, проживши неповних 73 роки. Відійшов у вічність праведник і патріот, що ціле своє життя трудився для рідної церкви й нації.

Він народився 7 січня 1897 року у с. Звинячі, Чортківського повіту в Західній Україні. Середню освіту здобув у тернопільській та станиславівській гімназіях.

Під час самостійности української держави Покійний був активний в місті Чорткові, був організатором збройних відділів в повіті та учасником чортківської офензиви 1919 р. Після переходу УГА за Збруч покійний в ранзі підстаршини виконував трудні доручення Команди в ділянці розвідчої служби в запіллі ворога.

Після повороту додому в 1920 р. був заарештований окупаційною польською владою. Негайно після звільнення покійний став студентом Медичного факультету Українського тайного університету у Львові. На початку 1922 року польська поліція Покійного арештувала знову і в кайданах перевезено його до чортківської тюрми, де польське шумовиння домагалося кари смерти за його працю під час пам'ятних днів української самостійности. Та врятувала Його одностайна постава українського населення в Чорткові.

Вийшовши з тюрми, покійний постановив віддатись всеціло служінню рідній Церкві й народові і вступив до Духовної семінарії у Станиславові осінню 1922 року.

Закінчивши з дуже добрим поступом богословські студії, покійний був рукоположений Преосвященним Г. Хомишиним 13 липня 1926 року в Станиславові. Того ж року був призначений сотрудником в с. Коропці бучацького повіту, а в 1927 р. катехитом для української дітвори в народніх школах міста Монастириськ, де сповняв цей обов'язок до 1933 року. В тому ж році о. Фіґоля перенесено до м. Тисьмениці біля Станиславова, де він обняв також душпастирство в міській церкві. В цьому місті покійний пробув аж до 1944 року. Праця о. Фіґоля, як катехита, була пов'язана із затяжною боротьбою не лише за душу української дітвори, але й за національне обличчя українських родин. Виховуючи молоде покоління в національному й релігійному дусі, о. Фіґоль дбав, щоб його найближча рідня відзначалась високими національними прикметами, хоч це наражувало її на части переслідування польською поліцією.

На скитальщині покійний за благословенням Кардинала Інніцера обняв духову опіку над українськими робітниками в Тиролю, де зазнав поліційного цькування зі сторони Гестапо.

Після війни Покійний включився в працю Апостольської Візитатури для українських скитальців в Німеччині, сповняючи функції секретаря та нотаря, і крім цього духовного дорадника Католицької Акції. Займаючи ці високі пости, 1947 р. о. Фіґоль був наділений титулом Крилошанина з правом носити крилошанські відзнаки.

Осінню того ж року прибув до Канади й обняв обов'язки капеляна і сповідника в монастирі Сестер Служебниць в Анкастері, Онт. В 1948 р. Покійний був сотрудником в Киркленд Лейк, Тимминс і околиці в північному Онтаріо, а опісля в церкві св. Духа в Гамилтоні. Від 1949 до 1956 року сповняв він обов'язки місіонаря в північно-західньому Онтаріо, при парохії в Кенорі — в місцевостях Ред Лейк, Драйден та околиці, обслуговуючи українських робітників в копальнях. Для цих наших переселенців, що в більшості складались з нових іміґрантів, він був і душпастирем, і учителем їхньої дітвори, і просвітителем, і кожночасним помічником в їхніх громадських та матеріяльних турботах, і врешті заступником перед адміністративними чинниками. За найскромніші фонди, з допомогою української громади та поодиноких англійських родин в Ред Лейк збудував він нову церкву із залею. Біля ще незакінченої церкви покійний збудував одну кімнату, яка служила йому за помешкання, душпастирську канцелярію та приміщення Рідної школи для українських дітей в тому ж містечку. Після закінчення будови церкви, 1956 р. о. Фіґоль занепав на здоров'ю і з цієї причини був перенесений до парохії св. Юрія в Ошаві, як сотрудник о. совітника І. Переймн, де прожив останні 12 літ свого душпастирського й земного життя. Ошава стала для Нього другою Тисьменицею; братерське співжиття з о. парохом скріпило його фізичні й духові сили. Там він занявся опікою над Рідною школою при парохії, в яку вкладав всю свою енергію та педагогічний досвід.

Як гарячий душпастир-патріот, о. Фіґоль весь час журився долею рідної церкви та з болем стежив за різними проявами початків її денаціоналізації на цьому континенті. Був надзвичайно скромною людиною; ніде прилюдно не згадував про свою діяльність у Визвольних Змаганнях, про відзначення за душпастирську працю і про дійсно піонерську робсту в одній з найдальших закутин північно-західнього Онтаріо.

1966 року появився друком один з найважливіших посібників української науки у вільному світі, **„Каталог Видань Української Академії Наук за роки 1918-1930"**, який захоплено привітала українська преса поцей бік залізної заслони. Фактичним фундатором появи цієї книги був бл. п. о. С. Фіґоль. Про свої щедрі дари на релігійні й культурно-наукові цілі ніколи не дозволював оголошувати публічно, вважаючи, що це Його святий обов'язок, як члена своєї спільноти. Перед смертю просив, щоб замість цвітів на його могилу бажаючі переслали свій даток на Український католицький університет в Римі.

Покійний залишив імпозантну приватну бібліотеку, що її збирав вже підчас скитальщини й побуту в Канаді. В цій колекції переважають релігійні книги, є замітне число матеріялів історичного, літературного й політичного характеру та велика кількість різних підручників для Рідної школи. Частина цієї бібліотеки буде передана до Музею при Українській Католицькій Єпархії у Стемфорді, а більша частина залишиться в парохіяльному домі в Ошаві для служіння іншим душпастирям парохії. Всі приватні речі Покійного будуть переслані українським поселенцям в Бразилії.

Останні слова бл. п. о. Фіґоля були: „Як там Рідна школа?". Душа Покійного була готова до звіту перед Всевишнім, але обов'язки супроти рідної нації журили його до останнього віддиху.

Д. Штогрин

МИХАЙЛО БАЛАБАН З ГЮСТОН, ТЕКСАС

(Посмертна згадка)

З прізвищем Михайла Балабана в'яжеться історія нашої громади в Гюстоні, та історія українців - в Тексасі. Михайло Балабан прибув до Тексасу 1907 року, після тритижневої подорожі з Бремену. Він прибув тоді з Тернополя, де його викинули з гімназії.

Дістатись тоді до Бремену не було трудно. Легко було знайти товариша подорожі, що вже в Бремені взяв „під опіку" недосвідченого Михайла. Десь поділися гроші, що їх мав Михась, і от прийшлось було замість до Ню Йорку, їхати до Тексасу, бо їдучи туди, не треба було платити за „шифт карту". Як кожному еміґрантові перші часи по цей бік океану — були не легкі: помічник в пекарні, в ресторані, у кравця, але якось ішло. Плянувалось на спілку з тим же товаришем подорожі заощадити трохи грошей і кинутись „до бизнесу". Але тут знов товариш не дописав. І знов гроші пропали. Михась постановив промишляти сам. В середмісті Гюстону був невеличкий ресторан Михайла Балабана, що його спеціяльністю були „остриги". Думалось зібрати дещо грошей і махнути на північ до Ню Йорку, де багато українців. Не від речі було б і продовжити науку. Михайло хотів бути інженером. Але знову не повезло. Десь взялось запалення сліпої кишки. На силу добився Михайло до лічниці, а вийшовши звідтіля, застав своє підприємство в руїні, і знов треба було зачинати наново. Робота на будові, у фабриці. Завважив Михась оголошення — шукали технічного кресляра. Михайло рисував не зле і от пощастило по трьох роках побуту в Гюстоні попасти до Міської газівні і працювати там сорок років. Вже в коротці Михайло став у фірмі (Юнайтед Гез) незаступним. Ще й сьогодні покажуть вам в головній канцелярії компанії велику мапу Гюстону з точно зазначеними газопроводами. На правому розі цієї мапи, якою фірма послуговувалась до 1950 р., зазначено, що цю мапу рисував Михайло Балабан.

На передодні першої світової війни Михайло спровадив до Гюстону свою односельчанку Марію Сеньків, одружився з нею та зажив сімейним життям. Ощадність і невичерпна енерґія не загубились і у Михайла. Вже внедовзі була в нього своя хата з чималим куснем землі, а коло хати господарство: домашня птиця й корова. Ця корова стала славна на цілу околицю. Кожного ранку, поки йшов до праці, Михайло розвозив на ручному возику молоко до своїх відборців. А мав їх немало.

Після першої світової війни попадали до Гюстону земляки. Дім Михайла Балабана був довго українським центром. Переїхали по Гюстону Барабаш, Михайловий кревняк по матері, Пиндус, Куріца, а перед другою світовою війною і брат Михайла Василь, що прибув до ЗСА в половині 30-их років. Бували й інші земляки. Всі вони сходились, читали „Свободу", плянувалось заложити якесь товариство, але якось „не вийшло". УНС тоді (20-і роки) не мав ще сталого організатора, а наші церкви держались великих українських скупчень на півночі. І хоч земляки зустрічались і живо обговорювали вісті зі старої Батьківщини, Гюстон оставсь організаційним „диким полем", аж до 50-их років. У Михайла дома на стінах висіли портрети Шевченка, Мазепи, Хмельницького, Була й грамота подяка УНС за жертву 100. дол. на потреби Батьківщини (1918 р.). Українська пропаґанда велася тут своєрідно: Михайло Балабан, член УНС й передплатник „Свободи", читав свій орган, де попало, в трамваї, в автобусі, в пристані, не рідко й на залізничій стації. І тут зразу же питання: що це за газета? „Українська!", — а далі, залежно від обставин, довший чи коротший виклад про нашу справу принагідним слухачам.

На початку 50-их років, коли на землю Вашинґтона грянула хвиля скитальців, до Гюстону прибився Віктор Балабан, Михайлів братанич. І зразу розвинулась тут спершу допомогова, а потім переселенча акція. Михайло Балабан вже жив тоді сам. Десь розбіглись діти. Чомусь не була їм Україна так близько серця, як Михайлові. Із четверьох дітей тільки одна дочка вийшла заміж за українця. Інші подружолося з чужинцями.

Сумно було Михайлові, не потішало його й те, що і дітям його старих знайомих — сусідів стало чужим те, чим дорожили батьки. Невеличка громада українців - скитальців, що з'явилась у Гюстоні, немов відмолодила його. Вкоротці повстала „Балабанівка" — це щось в роді хутора на північному кінці Гюстону. Там, на посілості Михайла та при його фінансовій допомозі, почали будувати свої доми новоприбулі скитальці. Недовго по тім братанич Михайла, Віктор спровадив до Гюстону нашого священика. В 1954 році в Гюстоні була українська католицька парохія, з парохом о. М. Федоровичем. Опісля все пішло мов на фільмі: громада рішила будувати церкву, Михайло Балабан віддав під будову церкви один акр землі, о. Федорович зібрав фонди, а слідуючий парох о. д-р Влажейовський попудував церкву, яку названо церквою св. Пія X — на превелике розчарування Михайла. Життя громади розгорталось. В 1955 р. в Гюстонському англомовному щоденнику появилось інтерв'ю Михайла Балабана, з нагоди 22-го Січня. Рік-річно влаштовувано Шевченківське Свято та Свято Незалежности. Не обходилось тут без інсценізацій та деклямацій, в яких нерідко брав участь Михайло Балабан.

Різниця думок бувае всюди. В Гюстоні були гарячі дискусії на тему, де будувати церкву і т. п. Внаслідок цих непорозумінь Михайло дещо відійшов від громади Прийшла на чергу справа церковного комітету, без якого о. парох обходився, а який Михайло вважав необхідним. Михайло на знак протесту почав давати на церкву один доляр замість 5-ох. Цей „протест" своєрідно пояснено „скупарством старого". Остаточно він став осторонь. Ще бував принагідно в церкві; його ім'я було на списку платників УККА, його внуки були членами УНС, бо дідо платив вкладки, у нього були майже всі видання УНС та інших українських видавництв ЗСА і Канади. Передплачував „Юкрейніен Квортерлі", і його річники передавав до місцевої публічної бібліотеки, але гурток людей, що з ними зустрічався Михайло, змалів до декількох осіб. Та все ж таки коли Михайло опинився в лічниці між відвідувачами не бракувало майже нікого з парохіян.

Внедовзі по виході з лічниці наша громада відпровадила Михайла Балабана на вічний спочинок.

Авторові цих рядків, що вперше зустрів Покійного п'ять років тому, годі позбутись враження глибокої трагедії української людини, що опинившись далеко від всього, що рідне, не зуміла врятувати своїх дітей, щоб не потонули в чужому морі, — що, діждавшись громади земляків, так і не зуміла найти з ними спільної мови. Очевидно тут можна говорити на популярну тему „української анархії", або бодай про конфлікт між старою і новою еміґраціями. Але чи справді тут саме корінь трагедії Михайла Балабана? Мені й досі тяжко забути чи не останні слова недужого вже Михайла: „А я так хотів би, щоб бодай частинка того, що я придбав, пішла на добро нашого народу".

Лев Бемко

Проф. Олександер Оглоблин почесним членом „Слова"

Ню Йорк. — Річна нарада Об'єднання Українських Письменників в еміграції „Слово" 27 грудня 1969 р. в Ню Йорку з признанням висловилась про наукову працю визначного історика професора Олександра Оглоблина і з нагоди його сімдесятиріччя надала йому почесне членство в Об'єднанні. Історичні праці проф. Оглоблина мають значення і для літератури не тільки самою темою, але й високомистецьким стилем викладу. Історичні постатті, що їм присвятив свої студії проф. Оглоблин ,стояли близько літературного і культурного життя нашого народу, часто були їх співтворцями і тому діяльність проф. Оглоблина високо цінена і широко почитна між письменниками. Проф. Олександер Оглоблин — це третій почесний член Об'єднання „Слово". Попередньо цим почесним званням наділила Президія „Слова" актора - режисера Йосипа Гірняка і мистця Олексу Грищенка.

НОВИЙ ЛІВИЙ УРЯД ЛІБІЇ ЗІРВАВ договір з Британією на купно протилетунської зброї за 288 мільйонів дол. Нові правителі Лібії не довіряють Британії та не хочуть допустити до себе британських фахівців й інструкторів, які вишколювали б лібійських військовиків. Лібія звернулася тепер до Франції в цій самій справі, сподіваючись дістати від неї кращі умовини.

Об'єднання Українських Письменників „Слово" отримало чартер

Об'єднання Українських Письменників в еміграції „Слово" отримало чартер, це значить офіційно уконституювалося у стейті Ню Йорк в грудні 1969 року. Об'єднання „Слово" було створене, як продовження організації письменників МУР (Мистецький Український Рух) в Німеччині, п'ятнадцять років тому в Ню Йорку. В 1958 р. „Слово" скликало Перший світовий з'їзд письменників до Ню Йорку і на цьому з'їзді була обрана перша управа об'єднаня з відділами в Канаді Европі, Південній Америці і Австралії. Дотепер „Слово" відбуло три з'їзди письменників і видало три об'емисті збірники ,що в них поміщені твори майже всіх українських письменників на еміграції. Ще в 1958 році Президія „Слова" поробила заходи, разом з Злученим Українським Американським Допомоговим Комітетом, для створення літературного допомогового фонду. Такий фонд створено в 1967 році і затверджено третім з'їздом письменників в травні 1968 року. Для повного діяння фонду потрібно було леґально заінкорпорувати наше об'єднання й така леґалізація була переведена в грудні 1969 р. Згідно з чартером „Слово" являється неприбутковою організацією, і тому всі пожертви на літературний допомоговий фонд „Слова" є звільнені від прибуткового податку і жертводавці можуть ці пожертви втягнути на свої податкові звідомлення. Чартер для Слова" підписали ті члени Президії, які живуть у Ню Йорку, а саме Григорій Костюк, Богдан Бойчук, Іван Керницький, Докія Гуменна і Вадим Лесич. В 1970 році відбудеться четвертий з'їзд українських письменників в еміграції в Ню Йорку. До цього з'їзду буде виданий новий четвертий літературний збірник „Слова", що його підготовляє Редакційна Колеґія під проводом Святослава Гординського. **О. Т.**

Заклик Отців Студитів з Вудстоку, Онтаріо, в Канаді

Всечесні Отці й
Дорогі Миряни!

Монахи Студити, що прибули декілька літ тому до Канади, та замешкали у Вудстоку, Онтаріо, звертаються до Вас з гарячим проханням допомогти їм докінчити будівельну роботу в пивницях плястикувати стіни, та крім того ще мають 30.000 довгу.

Отці Студити просять ласкаво наших Преосвящених Владик, Всечесніших Отців, та всіх Мирян, щоб були ласкаві своїми пожертвами прийти з допомогою закінчити монашу Обитель цього прадавного, ще з княжих часів українського чернечого чину, що його відновив Святий Слуга Божий Митрополит Андрей в старім краю.

Нагородою за Ваші щирі пожертви на докінчення будови будуть молитви та Служби Божі в новій церкві оо. Студитів, які будуть заносити перед престіл Всевишнього, щоб нагородив Вас стократно вже в цьому життю, а по смерти увінчав Вас Небесною Славою.

Просимо ласкаво писати та слати пожертви на адресу Отця Настоятеля:

Rev. Theophan Shewaha, Superior of Studite Monks, Box 101, 560 Parkinson Ave., Woodstock, Ont., Canada.

„Українські традиції живуть"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нею поправно. Української мови, історії, культури і літератури навчаються діти в суботнішній Рідній Школі, яка видає матуральні свідоцтва, що їх визнають при вступі навіть деякі коледжі. Окремо згадано про Пласт, в якому роговірна мова є тільки українська. Названо ряд учителів школи і ряд місцевих громадян, які опікуються цим вихованням шкільних і власних дітей. Репортаж кінчається згадкою про писанки та про гуцулів, які вірять, що світ так довго існуватиме, як довго існують писанки, із кінцевим коментарем, що коли здійсняться побажання і праця парафії св. Івана Христителя, то і вірування гуцулів здійсниться. В репортажі поміщено десять фотознімок.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ПРОГОЛОСИЛА в минулий вівторок 6 січня статтю з докорами на адресу Комуністичного Китаю, що той відновив „злобні й образливі" атаки проти Совєтів. Мовляв, ті комунокитайські атаки йдуть на добро „західнім імперіялістам", які „смертельно перелякані" можливістю полагодження всіх суперечок між двома великими „соціялістичними країнами".

Виставка Юрія Козака в Дітройті

Славний Едвард Козак, що свої мистецькі твори, особливо в „Лисі Микиті", підписує популярно уже „ЕКО", започаткував свою династію мистців, бо обидва його сини, Юрій і Ярема — вже відомі малярі, і, дай Боже, щоб ця династія продовжилась їхніми потомками. 26 грудня 1969 р. заходим Культ.-Гром. Клюбу в Дітройті і в його домівці створено виставку 28 образів Юрка Козака в приявности 60 громадян. Вступне слово виголосив містоголова Клюбу інж. В. Колодчин, вказавши, що мистець є представником молодої генерації, що її деякі старші громадяни пробують відставити як пропавших для українства. Та їх бачимо не тільки серед професіоналістів, але часто творчих у науці, публіцистиці, мистецтві і в літературі. Вони є добрими патріотами, хоч в них є інакше розуміння патріотизму, інший підхід до нього. В громадах їх приявности часто не запримічують, хоч вони себе вже показують своєю роботою. Подібно, як і в Україні, молода ґенерація, прибравши інші форми праці, відстоює віддано права українського народу. Треба мати віру в молоде українське покоління. Наш Культ.- Гром. Клюб дає можливість молодим людям, як піяністці Марії Лісовській, співакові Олегові Хмільові, а тепер Юркові Козакові, показати громадянству свій талант і вмілості.

Юрій Козак

Дещо про молодого мистця. Ю. Козак, років 36, одружений з Сусанною і має 5-ро дітей. В 1960 р. покінчив він Коледж Мистецтва в Дітройті. Там вчили його Саркіс Саркасіян і Гуї Паляцоля. Працював пізніше з підприємцем-мистцем А. Маглія впродовж 5 рр. головно в костелах при вітражах і мозаїках. В році 1966 перейшов на працю для дослідів спеціяльних моделів авт (пошуки нових форм) у Дженерал Моторс, і досі там залишається. Очевидно, що весь час користувався знанням свого батька, що був його вчителем від молодечих літ. Юрій Козак був співучасником Виставки ОМУА в Ню Йорку в р. 1964, а в р. 1968 на проголошеному О. О. Василіянами, в Ню Йорку, конкурсі св. Йосафата дістав першу нагороду. Мусимо назвати тут ще американські виставки, яких він брав участь. Це були: „Еклезіястікал Арт Шов" в Дітройті в 1956 р., в якій дістав 1-шу нагороду, „Мишиґен Артіст" в рр. 1953 і 1962 в Дітройт Арт Інституті та „Мишиґен Арт Шов" в 1954 р. в Савт Бенді.

Ю. Козак притримується модерної течії в мистецтві, хоч часто малює реалістично, але і в тих образах виявляє спрощення композиції. Орудує олійними фарбами й акриліком. Тематикою його праць є переважно релігійні сюжети, як тепер репрезентовані на Виставці: Мадонна, Мати Божа з Дитятком, Мадонна на золотому, Мати Божа з Ісусом, Хустка Вероніки, Голгота, Ісус з Апостолами на човні, Церква тощо. Портрети, як: Кардинал Й. Сліпий, поет Б. Нижанківський, брат Ярема, Дружина Зусі. Врешті мертва природа: Овочі, Яблука, Плющ, Соняшники тощо.

Громадяни, що цю першу індивідуальну Виставку оглядали віднеслись до молодого мистця тепло і закупили чимало образів. Виставка була відчинена 26 - 28 грудня 1969 р. і 2 - 4 січня 1970 р.

Молодому мистцеві, Юрієві Козакові, щастя і творчих успіхів на мистецькому полі української культури!

В. Несторович

Перший список датків „ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ"

сл. п. проф. д-ра Ярослава Пастернака

визначного науковця-археолога, дійсного члена НТШ і УВАН та інших українських і чужоземних установ, професора високих шкіл в Україні і за кордоном, співробітника енциклопедій УЗЕ, ЕУ 1, ЕУ 2 і АЕУ склали на фонд Енциклопедій Українознавства, яку видає Осередок НТШ — Сарсель (Франція):

1. Новаківські Роман і Галина	$20.00
2. Бориси Олена і Євген	15.00
3. Палій Лідія	15.00
4. Зелений Зенон	10.00
5. Копачі Роман і Олександра	10.00
6. Коренець Ольга	10.00
7. д-р Войчишин Іван, Оттава	10.00
8. д-р Мигаль Борис, Оттава	10.00
9. д-р Осадчук Роман, Оттава	10.00
10. д-р Тесля Іван, Оттава	10.00
11. д-р Боровик Михайло, Оттава	5.00
12. інж. Сулима Михайло, Оттава	5.00
в кооперативі „Плай" склали:	
13. Ґела Степан	25.00
14. Бриґідер Іванна	10.00
15. Ворох Ольга	10.00
16. Закидальська Н.	10.00
17. Харак С.	10.00
18. Штундер Дмитро	10.00
19. Гачкевич Анна, Елентави, ЗСА	5.00
20. Ясінська Ольга	5.00
Разом досі 20 датків на суму	$215.00

Дальші датки просимо слати на адресу: Patronat NTSH c/o Mr. E. Borys, 16 Bracondale Hill Rd., Toronto 4, або складати в пл. крамниці „Плай": "PLY" Co-op Ltd., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ОРГАНІЗОВАНЕ ЗЛОЧИНСТВО У НЮ ДЖЕРЗІ

(Закінчення зі стор. -2ої)

ня, в тому і Ріґо, що в останніх роках, одержав на три мільйони долярів.

Всі вони, заперечували незаконні діяння. Але як тільки переслухання скінчились, Пол Ріґо поїхав до Вашингтону, зголосився до ЕфБіАй і так як і Валакі, зізнав все, що знав, а саме, що 12-15 осіб, міських урядовців та членів КН брали участь у домовленні контрактів та що він передавав гроші для інших осіб через Тонія (Тоні Бой) Боярдо. Пол Ріґо поставили власті під особливу охорону, бо йому загрожено смертю.

Та на цьому не кінчиться реєстр проступників. Хто у Ню Йорку не чув про Карміне ДеСапіо? До 1961 р. це був потентат, що іменував посадників найбільшого міста світу — Ню Йорку, мав багато до сказання відносно губернатора. Це був фактично бос Таманні Голл, чбо управи міста Ню Йорку.

В половині грудня м. р. лава присяглих м. Ню Йорку визнала Карміне ДеСапіо винним у трьох закидах підкупства (у зв'язку із комішенером в о д опроводства Джеймса Маркуса) і змови. Поруч нього, на тій же лаві сидів відомий ґенґстер Антоніо (Тоні Качка) Коралло, що його визнали винним у двох закидах.

Комісійне і судове слідство зловчинків КН та зв'язаних з нею осіб продовжується. ЕфБіАй проголосило записи їхніх таємних розмов. Кожний день приносить несподіванки і сенсації.

Ми спішимо до праці кожного ранку і вертаємось із думкою, що стільки ще слід зробити дома. Ми живемо в одному світі. Великого слова у справах міста, стейту чи держави, не маємо.

А поруч існує інший, невидний і глибоко законспірований світ. Це царина організованого злочинства. Їх небагато, але які впливи вони мають!

У ході цих досліджень, ось що слід згадати: шеф детективів одної області ст. Н. Дж., якому закидали співпрацю із КН, пєповнив самогубство, повісившись. Поручника поліції, що мав бути головним свідком обвинувачення, знайшли мертвим у його ґаражі, затроєним вихідним газом авта. Суспендовано двох суддів та цілий ряд урядовців.

Коза Ностра — це страшна ґанґрена, що постепенно огорнула та опанувала багато ділянок держави, в якій живемо. Нам слід подати помічну руку чинникам, що стараються викорінити це зло.

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого Приятеля
бл. п. СТЕПАНА СЕНИКА
складаємо 10.00 долярів
на Фонд „Церква в Потребі".
Влодзя і Сурен ТЕР-КАРАПЕТЯН

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 3-го грудня 1969 року
відійшов у Вічність
мій Незабутній МУЖ

ІВАН ШЕПАРОВИЧ

В моїй самоті і в глибокому смутку, потіхою для мене були і залишилися на все слова розради і благородної допомоги зі сторони численних Приятелів нашої родини і щирих Співробітників Покійного. Їх зворушлива прихильність, доброта, поради і кожночасна готовість взяти на себе частину мого тягару — дали мені заспокоююче почуття, що я не сама і що зі мною є приязнь і любов багатьох правдиво людських сердець. Я з полегшею пересвідчилась на собі, що приязнь не вривається на березі життя, але може продовжуватись поза могилу.

Нині я з вдячністю згадую і ніколи не забуду щирости і прихильности Головної Управи Українського Робітничого Союзу і її достойних репрезентантів пп. дир. Т. Миника і Попеля. Їх участь в Панахидах, на Богослуженні, на цвинтарі і на поминальному обіді була тихим, але шляхетним поклоном перед тінями Померлого. Він напевно радів їх присутністю.

Я також глибоко зворушена участю в похоронних відправах Всечесніших о. Кекіша, о. Шевчука і о. Фединяка та виявами співчуття Центрального Комітету УНДО в Европі і Крайової Управи в США, Головної Управи Об'єднання Прихильників УНР в США, Ради і Екзекутиви Товариства Української Кооперації (ТУК), Управ багатьох кооператив „Самопоміч", Відділу „Самопоміч" в Ню Йорку і Управи та службовців кооперативи в Ню Йорку, Представництва Виконавчого Органу УНР в Америці, Головної Ради і Управи Асоціяції Українців Америки, Управи та Контрольної Комісії Т-ва „Дніпро", відділ 127 УРСоюзу, Української Будівельної Організації в Ню Йорку, Комітету Об'єднаних Організацій м. Ню Йорку.

Мої слова подяки і вдячности пересилаю також українській пресі, зокрема „Свободі", „Америці", „Народній Волі", „Вільному Слові" і багатьом іншим органам в Америці, Канаді і в Европі, що помістили теплі згадки про Покійного і його діяльність в Україні і на чужині.

Дякую за прощальні промови на Панахиді п. дир. Т. Миникові, адв. І. Флисові, мґр. Р. Гуглевичеві, дир. І. Крамаренкові і ред. Р. Ільницькому. За дружні, прощальні слова над відкритою могилою щира дяка проф. І. Паливоді і інж. Клисякові. За приязну оцінку життя і діяльности Покійного на поминальному обіді передаю подяку проф. Іллі Витановичеві, др. В. Пушкареві, др. Г. Ничці, др. Т. Сендзікові, дир. Р. Раковському, інж. Б. Ракові.

Буду все щиро згадувати довголітню віддану лікарську опіку др. І. Макаревича, що була сполучена з приязню і прихильністю.

Ніколи не забуду ніжности п. Оксани Рак, яка часто відвідувала мого хворого мужа, допомагала мені опікуватись ним, а тепер спішить мені з допомогою і розрадою.

Зі зворушенням висловлюю окрему подяку ред. Р. Ільницькому за довгорічну, щиру і віддану дружбу, яка збагатила і улекшила життя мому мужеві багатьома гарними переживаннями. Дякую йому за щирість, з якою він взяв на себе чимало турбот зв'язаних з похороном.

Хай Всевишній винагородить всіх Тих, які жертвували Служби Божі за спокій душі Померлого і Тих, яких я тут не могла згадати, а які словом, або ділом вшанували Покійного, а мені і цілій нашій родині улегшили тягар важких переживань по болючій втраті.

МЕЛЯНІЯ ШЕПАРОВИЧ і РОДИНА

Ню Йорк, 3 січня 1970 р.

ДОПОМОГА ПОТЕРПІЛИМ ВІД ЗЕМЛЕТРУСУ УКРАЇНЦЯМ В ЮГОСЛАВІЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

славії та рішила звернутись до всіх українських крайових централь в Америці, щоб і вони зі свого боку складали щедру пожертву, пересилаючи її на адресу З-УАДК. УНСоюз таку пожертву склав уже раніше та заповів дальшу допомогу, очікуючи з,ясування потреб.

Проф. д-р Л. Добрянський пропонує „азіяцію" в'єтнамської війни

Президент УККА проф. д-р Лев Добрянський, інформуючи Екзекутиву про свою недавню поїздку до В'єтнаму, Кореї, Формози, Тайленду та інших східньо-азійських країн, висловив переконання, що найкращою розв'язкою затяжної в'єтнамської війни для її швидкого закінчення, була б не пропонована президентом Р. Ніксоном „в'єтнамізації", а-ле „азіяція". Свою доктрину про „в'єтнамізацію" тієї війни президент Ніксон будує на переконанні, що південні в'єтнамці, забезпечені американською зброєю та відповідно вишколені, зможуть самі успішно відбити комуністичну агресію та звільнити від неї свою країну. Проф. Л. Добрянський, відвідуючи азійські країни та виголошуючи там лекції і зустрічаючись з багатьома видатними людьми, включно з головами і членами урядів, вичув у них багато сумнівів у таку можливість. Це відноситься зокрема до Національного Китаю, який вже від давна намагався вислати до боротьби проти комуністичних агресорів у В'єтнамі свої військові частини, але американське командування їх не прийняло, очевидно на доручення з Вашингтону. Це відноситься й до інших азійських країн. Проф. Лев Добрянський переконаний, що коли б такої відмови не було й коли б азійські країни могли без будь-якого спротиву вислати до Південного В'єтнаму свої війська, то війна у В'єтнамі була б швидко закінчена. Тому він пропонує „азіяцію" цієї війни і ця його концепція має відповідну увагу також у Вашингтоні, як це потвердив м. і. його виступ у Пресовому Клюбі в столиці після його повороту з Азії в половині грудня мин. року.

У своєму звіті проф. Лев Добрянський заторкнув ще цілий ряд інших проблем, зв'язаних з активністю УККА у Вашингтоні та на міжнародному терені. Цього року дещо ускладнюється справа традиційного вже 22 січня Дня Української Незалежности в Конґресі. Це з одного боку тому, що саме в тому дні, 22-го січня, президент Ніксон виголосить на спільній сесії Конґресу своє послання про Стан Унії, отже відзначення Дня Української Незалежности треба буде перенести на вівторок, 27-го січня. Цього року також не буде — як це бувало досі — проведена українським священиком молитва в Сенаті, тільки в Палаті Репрезентантів. Інформуючи про „український стан унії" у Вашингтоні, д-р Л. Добрянський висловив побажання, щоб громадяни українського роду виявляли більше підтримки для тих законодавців, що прихильно цікавляться українськими справами. До таких законодавців належить сенатор Дад з Коннектикат та конґресмен Фіген з Огайо, які вже в травні цього року матимуть правибори.

Президія Секретаріяту СКВУ в Ню Йорку

З черги п. Йосип Лисогір і ред. Ігнат Білинський поінформували Екзекутиву УККА про пленарну сесію Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, що відбулася в Торонті 27 і 28-го грудня м. р. та під час якої наступила формальна передача виконавчих повновластей, що їх досі мали члени Президії Секретаріяту в Канаді, таким членам Президії в ЗСА. Президію СКВУ від першого січня ц. р. становлять Йосип Лисогір — президент, Ігнат Білинський — генеральний секретар, проф. д-р Богдан Гнатюк — скарбник та Владика Мстислав, проф. д-р Матвій Стахів, пані Олена Лотоцька і мін. Юліян Ревай — члени. В Канаді, Европі, Австралії та країнах Південної Америки є їхні заступники і наступники. Формально перенесення Президії Секретаріяту з Канади до ЗСА наступило на згаданій пленарній сесії, але фактично воно зможе наступити щойно з початком лютого, як екзекутивний директор Секретаріяту д-р Михайло Сосновський зліквідує всі справи Президії у Вінніпеґу.

Понад $ 89,000 УНФонду в 1969 р.

В минулому 1969-му році до каси УККомітету вплинуло точно $ 89.626.82 з датків і пожертв до Національного Фонду — ствердив у своєму звіті екзекутивний директор канцелярії УККА мґр Іван Базарко. До цього долучилися прибутки з Десятого Конґресу в сумі $16,-980.00 та прибутки продажу книжок і журналів в сумі $ 2,993.00, отже всі прибутки до каси УККА в 1969 році виносили $ 109.600.32, що разом зі сальдом з попереднього, 1968-го року, становило суму $ 124,020.88. Видатків в тому часі, включно із видатками, зв'язаними з Десятим Конґресом, було на суму $ 105,266.13, отже сальдо на 1-го січня 1970-го року виносило $ 18,754.75. Мґр. І. Базарко з окремим признанням ствердив, що впливи з датків і пожертв до УНФонду в грудні виносили $ 27,469.00. Із кінцеворічного сальда — як це було дотеперішньою практикою — відложено 10% до запасного фонду, що призначений на придбання відповідного дому для УККА та який тепер уже виносить кругло $70.000. Мґр І. Базарко склав подрібний звіт з вплшвів до УНФоду з поодиноких громад. Є 20 громад, з яких одержано до УНФонду по понад дисячу долярів. Ці громади: Ню Йорк ($ 9,601), Філядельфія ($8,-220), Чикаґо ($5,147), Дітройт ($5,038), Нюарк-Ірвінгтон ($ 5,007), Гартфорд ($2,579), Рочестер ($2,530), Сиракюзи ($2,476), Клівленд Парма ($ 2,434), Лорейн ($2,175), Боффало ($2,062) та понад одну одну тисяч з громад: Джерзі Ситі, Йонкерс, Ню Гейвен, Бостон, Елизабет, Кліфтон-Пасейк-Патерсон, Балтимор, Міннеаполіс і Виллиментик.

Переорганізація праці Екзекутиви УККА

Перед нарадами Екзекутиви, що почалися о год. 7-ій вечора, відбула в полудневих годинах свої наради Спеціяльна Комісія для переорганізації праці Екзекутиви УККА, в склад якої входили: Й. Лисогір, І. Білинський, д-р М. Стахів, мґр. І. Базарко, А. Чорнодольський та дир. Ст. Спринський та яка на нарадах Екзекутиви запропонувала таку реорганізацію праці на базі комісій. Запропоновано створення десять таких комісій: 1) Координації виховної дії і організації шкільництва, 2) церковних справ, 3) координації дії жіночих організацій, 4) зовнішніх справ, 5) організаційних дій, 6) оборони прав України, 7) фінансової, 8) суспільної опіки, 9) координації діяльности студентських і молодечих організацій та 10) публікацій та інформацій. Кожну з цих комісій очолюватиме член Екзекутиви УККА, а в їх склад можуть входити члени керівних органів УКК: Екзекутиви, Політичної Ради, Ради Директорів та Контрольної Комісії і Товариського Суду. Особовий склад цих комісій буде проголошений на засіданні Ради Директорів, яке має відбутися — згідно зі статутом — у першу суботу березня, себто в суботу, 7-го березня ц. р. Засідання Політичної Ради відбудеться в суботу, 4-го квітня ц. р. У засіданні Ради Директорів цього року вперше візьмуть участь голоси — згідно з постановою Десятого Конґресу — чи уповноважені 12 Відділів УККА, вибір яких відбудеться кореспонденційним шляхом.

Висота Національного Датку тепер мінімально$ 15.00

Український Народний Фонд при УККА був встановлений на Четвертому Конґресі Американських Українців точно 20 років тому і тоді мінімальну висоту Національного Датку визначено на $ 10.00. Від того часу і платні і податки на багато збільшилися, десять дол. має може лише половину тієї вартости, що їх мало 20 років тому, отже Десятий Конґрес рекомендував відповідно збільшити й мінімальну суму Національного Датку. Її встановлено на $15.00, що зобов'язує вже в цьому 1970-му році. Екзекутива УККА висловила впевненість, що платники Національного Датку не тільки приймуть цю постанову, але й висоту свого Датку ще й добровільно більше піднесуть, відповідно до їх спроможностей.

Інформаціями про цьогорічне святкування 2-го січня, про наспілу кореспонденцію та внесками і апитами закінчено о год. 12-ій опівночі ці чергові наради Екзекутиви УККА, в якій взяло активну участь 21 її членів.

СПОРТ

Редаґує В. Сохан

„КИЇВ" РОЧЕСТЕР ЗАКІНЧИВ РІК ПЕРЕМОГОЮ

„Київ" — Ганґеріян-Ам. СК 5:2

Останні футбольні змагання 1969 року, цим разом змагання за Чашу „Нортвестерн", розіграли сумівські футболісти „Києва" з дружиною мадярів і закінчили їх гарною перемогою 5:2. В нападі „Києва" заграв вперше В. Скоцень і студент американець Р. Течіра. Ці два змагуни значно зміцнили передову лінію „Києва", яка була послаблена в декількох останніх змаганнях браком Андрія Слука, який виїхав до Каліфорнії, та Богдана Процика, який відійшов до армії.

Змагання з мадярами відбулися під час сніговії на грищі, яке вже було покрите снігом. Все таки гра була скора та цікава. Ворота для „Києва" здобули: Д. Когут 2, В. Скоцень, Р. Течіра і Р. Куціль по одних.

30-го листопада „Київ" відбув змагання з дружиною „Джерман-Амерікенс" також в часі сніговії. Цю зустріч з циклу гор за аматорську чашу ЗСА програли футболісти „Києва" високим вислідом 1:6. Одинокі ворота для „Києва" здобув Д. Когут.

М. М.

— о —

„ЛЕВИ" ВІДПАЛИ ВІД ГОР ЗА АМАТОРСЬКУ ЧАШУ

„Леви" — „Ґрін Вайт" 0:4

Чикаґо, 7-го грудня. — Футбольна дружина „Левів" потерпіла поразку в другому крузі гор за аматорську чашу ЗСА, переможцем яких в минулому році були „Британські Леви" з Вашингтону. Як можна було сподіватися, „Леви" натрапили в цій зустрічі на сильнішого суперника з Вищої Дивізії німецьку дружину „Ґрін Вайт", в складі якої вже три роки грає колишній змагун „Левів" Леонід Скороход, та програли з рахунком 0:4, і цим самим відпали від дальших гор за аматорську чашу.

Змагання „Левів" з німцями відбулися серед несприятливих умовин, при зимній мокрій погоді із кількацалевим снігом на грищі Лейн Технікел Гайскул. Важкий терен взагалі не надавався до гри, зокрема для дружини „Левів", яка грає короткими і точними подачами. Зустрічі приглядалося всього 25 осіб, тому й до каси вплинуло зі вступів лише 30.00 дол. Дефіцит із цих змагань мусять покрити „Леви" і „Ґрін Вайт". Можна тільки дивуватися, що Національна Футбольна Ліґа Чикаґа дозволяє, чи призначає в таку погоду відбувати змагання, бо це зовсім не сприяє поширенню та популяризації футболу в Америці і не приносить ніякої моральної, ані тим більше фінансової користи для дружин, які змушені грати в таких умовинах.

У першій половині були „Леви" рівнорядним противником для німців. В цій півгрі „Леви" не використали кількох нагод здобути ворота (сніг, ховзьке грище та мокрий м'яч), але „Ґрін Вайт" таки стрілили припадково одні ворота. Після перерви сильніші фізично німці прийшли до слова та, здобуваючи терен довгими подачами, стріляли багато разів по воротах „Левів". Другі ворота на 57-ій хвилині заломили остаточно дружину „Левів". Опісля впали треті ворота на 75-ій хвилині зустрічі, та четверті на 80-ій хвилині. При кінці змагань грали „Леви" лише в десятку, тому, що перемерзлий воротар Вадим Мишалів зійшов з грища. Його місце зайняв штопер Микола Іваник, який в останніх хвилинах все ще писався, обороняючи один сильний низький стріл попри стовп воріт.

Поразка „Левів" була передбачена, отже не була трагедією. Були це останні змагання „Левів" у 1969 році, який є ювілейним роком двадцятиріччя існування УАСТ „Леви". В зимовій перерві треба б „Левам" піднайти велику руханкову залю, щоб в ній відбувати постійно солідні тренінґи і так вже підготовлятися до весняного сезону, в якому на закінчення ювілейного 20-го року добре було б вибороти повернення „Левів" до Вищої Дивізії Національної Футбольної Ліґи стейту Ілліной.

Склад „Левів": Вадим Мишалів, Медина, Еліяшевський, Стахровський, Козій, (в другій півгрі Іваник), Яворський, Гординський, Бойко, Шлапак, Гаррісон, Євген Мишалів, Стефан Дижурко і Степан Бакум.

П. Головатий

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує Д-р Михайло Данилюк

(Закінчення зі стор. 2-ої)

затримує таку консультацію, то це не таке важливе. Ви можете перейти консультацію, а згодом або просити лікаря, щоб він таки вислав рахунок до Медикер-у, або, заплативши рахунки із своїх фондів, прикласти рахунки до Медикер'у. Вам відрахують перших 50 дол., а з решти суми повернуть Вам 80%. За лікарню заплатите лише 44 дол. Лікарі, які ще далі „не визнають" Медикер-у, дуже рідкі винятки.

ВП. Проф. Р. М., Клівленд. — Дякуємо за цікавого листа. Згідні з Вами, але ширша організація народного здоров'я, а зокрема творення відповідних установ для цього — це не справа преси, а відповідних громадських установ та Укр. Лікарського Т-ва, до яких наші громадяни повинні звертатися. Своїми скромними силами робимо, що можемо. Дякуємо за признання.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРСЕЛ ОПАЛКА, член 63 Відд. УНС, Т-ва Січ у Форд Ситі, Па., помер 6 листопада 1969 р. на 71 році життя. Покійний народився 8 січня 1898 р. в Україні. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 10 листопада 1969 р. на українськім катол. цвинтарі у Форд Ситі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ЮЛІЯ КІН, членка 39 Відділу УНС, Т-ва Українська Січ в Сиракюзах, Н.Й., померла 30 вересня 1969 р. на 71 році життя. Покійна народилася 1898 р. на Лемківщині, до УНСоюзу вступила в році 1940. Залишила в смутку двох синів, три дочки, внуків та дальшу родину. Похорон відбувся 3-го жовтня 1969 р. на цвинтарі укр. кат. церкви св. Ів. Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Пиндус, секр

ІВАН МОВЧАН, член 168 Відділу УНС, Бр-тва св. Василія в Перт Амбой, Н.Дж., помер 1 листопада 1969 р. на 49 році життя. Покійний народився 9 травня 1920 р. в с. Панатин, пов. Горлиці, Зах. Україна. 31-го березня 1955 р. став членом УНСоюзу. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Марію та сина Михайла. Похорон відбувся 5 листопада 1969 р. на українському цвинтарі в Говплови, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Бабин, секр

ВОЛОДИМИР СТИМ, член 221 Відд. УНС, Бр-тва св. Стефана в Чикаґо, Ілл., помер 2 листопада 1969 р. на 45 році життя. Покійний народився 31 березня 1924 р. в Чикаґо, Ілл., до УНСоюзу вступив у 1953 р. Залишив у смутку дружину Лорейн, дочкуДзюдит і маму Анну. Похорон відбувся 5 листопада 1969 р. на цвинтарі св. Йосифа в Ривер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Тарас Шпікула, секр.

ПАВЛО ЯЦИК, член 156 Відділу УНС, Т-ва Т. Шевченка в Честер, Па., помер 4-го листопада 1969 р. на 76 році життя. Покійний народився 15 липня 1893 р. в Україні, до ЗСА прибув у вересні 1914 року, а 7 березня 1927 р. вступив в члени УНСоюзу. Залишив у смутку дружину Катерину, 3 синів, 2 дочки, 12 внуків і 2 правнуки. Похорон відбувся 8 листопада 1969 р. на цвинтарі Ловнкреф в Честер, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Новак, секр.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ТАРЗАН, Ч. 6303. Знахур показує свої штучки

Тарзане, він весь час говорить! До чого він тепер змагає?

Мабуть, якісь чари-мари, „обія" трюки! Але тільки товстий Гіво зловиться на це — надію!

Боги подали мені цей знак свого бажання допомогти вам, Ґано, Туте і Меду! Але вони накажуть злим духам покарати вас, якщо злегковажите їх!

Отож хай так буде, боги перестерігають вас! Добрі люди, які дозволили злим чужинцям доторкнути їх — вмірають!

Трюк магіка — але дивись, Тарзане, він неначе-то робить враження на наших вождів!